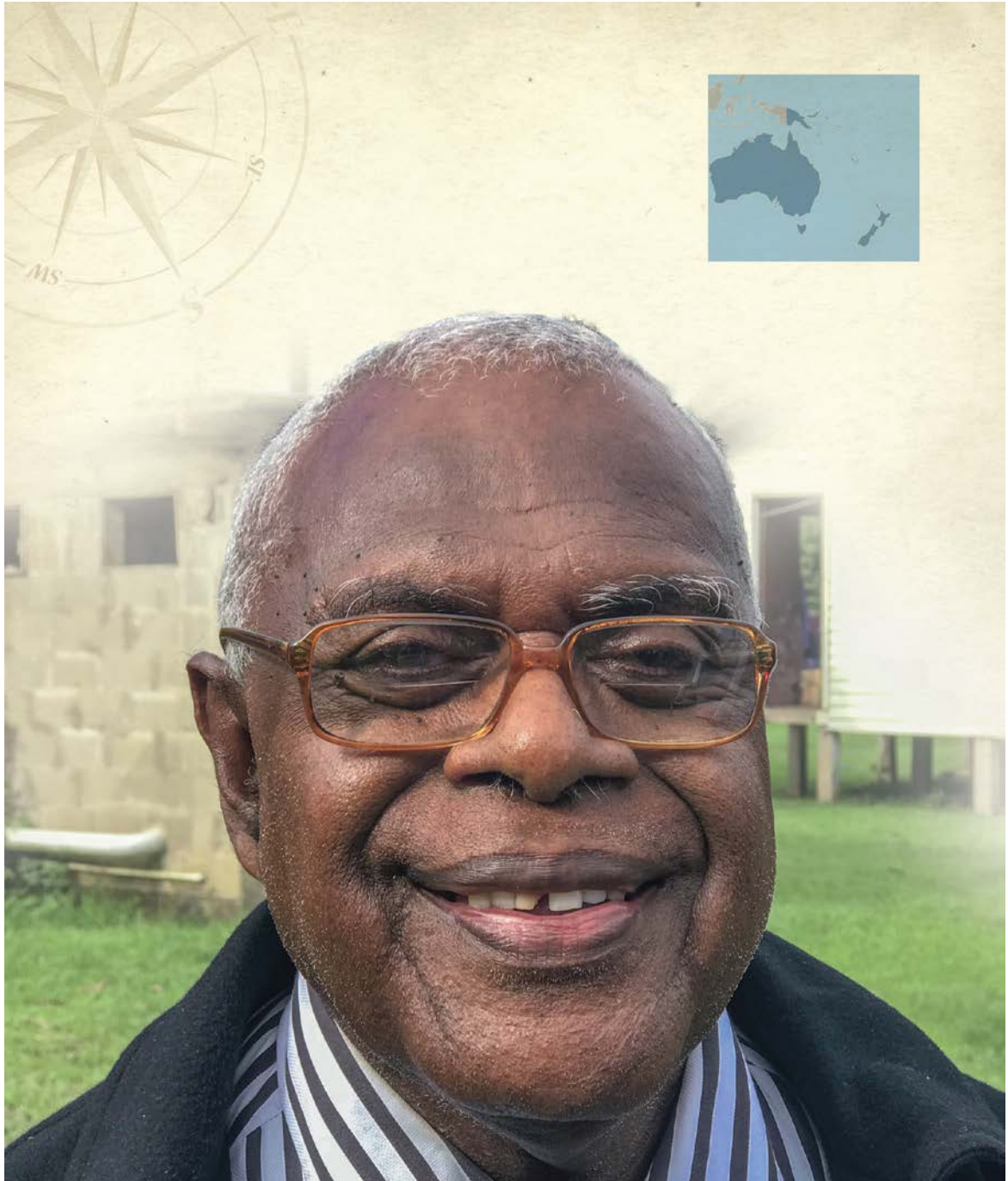

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคแปซิฟิกใต้

ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม – สิงหาคม – กันยายน 2019

สารบัญ

หน้า

ประเทศปาปัวนิวกินี

1	เอาชนะผู้ปกครองที่ติดเหล้า / 6 กรกฎาคม 2019	3
2	ขอบตาวมข้ำทั้งสองข้าง / 13 กรกฎาคม 2019	5
3	ไม่มีแผนสำหรับการเกษียณอายุ / 20 กรกฎาคม 2019	7

หมู่เกาะโซโลมอน

4	น้ำหนักลดไป 90 ปอนด์ / 3 กรกฎาคม 2019	9
5	ได้รับการคลายจากลูกจ้าง / 3 สิงหาคม 2019	12
6	การปูที่นอน / 10 สิงหาคม 2019	14

นิวคาลิโดเนีย

7	ทำงานในวันสะบาโต / 17 สิงหาคม 2019	16
8	ทูตสวรรค์ในลมพายุ / 24 สิงหาคม 2019	18

ประเทศนิวซีแลนด์

9	ช่องทางแห่งความหวัง / 31 สิงหาคม 2019	21
10	สมาชิกของแก๊งสำหรับพระเจ้า / 7 กันยายน 2019	23

ประเทศฟิจิ

11	เดินรูดไปข้างหน้าเสมอ / 14 กันยายน 2019	26
12	การสนทนาในงานศพ / 21 กันยายน 2019	29
13	ไม่มีชา...มีชีวิตใหม่ / 28 กันยายน 2019	32

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 กรกฎาคม 2019

เอาชนะผู้ปกครองที่ติดเหล้า

เล่าโดย ทาลีธา ไฮยาโต วัย 19 ปี...ประเทศปาปัวนิวกินี

พ่อแม่ของทาลีธาเป็นที่รู้จักกันดีในเมือง "โกโลคา" ซึ่งตั้งอยู่ในแถบที่มีภูเขาหลายลูก ที่ประเทศปาปัวนิวกินี สองสามีภรรยาคนนี้เป็นนักดื่มเหล้าคอกทองแดง และชอบเล่นการพนันเป็นชีวิตจิตใจ บ่อยครั้งทั้งสองออกไปเล่นไพ่ แล้วลืมเด็กหญิงวัย 8 ขวบให้อยู่บ้านตามลำพัง สาวโสตวัย 35 ปีคนหนึ่งซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันได้รับทราบในเรื่องนี้ รู้สึกสงสารทาลีธา จึงขอรับเด็กหญิงวัย 8 ขวบคนนี้เป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งสามีภรรยาคนเดิมตั้งใจมอบลูกสาวให้เพื่อเห็นแก่อนาคตของลูกสาว

สาวโสตคนนี้ทำงานเป็นอาสาประกาศพระกิตติคุณในหมู่บ้านแห่งนี้ เมื่อนำทาลีธาไปเลี้ยงที่บ้าน ได้สอนให้ทาลีธา เรียกเธอว่า "แม่" ซึ่งเด็กหญิงเต็มใจเรียกตั้งแต่วันแรกที่ไปอยู่

เช้าวันถัดมา ทาลีธาตกใจตื่นกับเสียงนาฬิกาปลุกในเวลาตีห้า เธอลืมตาขึ้น และสังเกตเห็นหญิงผู้เป็น "แม่" คนใหม่ของเธอลุกจากที่นอน และคุกเข่าลง แล้วพูดอะไรเบาๆ ต่อมาเด็กหญิงได้ทราบว่าคุณแม่คนใหม่เป็นคริสเตียน และเธอได้อธิษฐานต่อพระเจ้า ทาลีธาได้ยินเธอเอ่ยชื่อ "ทาลีธา" ซึ่งเป็นชื่อของเธอด้วย หลังจากการอธิษฐาน คุณแม่ได้อ่านหนังสือปกสีดำ ซึ่งต่อมาทาลีธาทราบว่า เป็นพระคัมภีร์นั่นเอง

ในเช้าวันต่อมา เมื่อเสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นในเวลาตีห้า ทาลีธาเฝ้าดูคุณแม่ลุกขึ้นคุกเข่าอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์เหมือนเดิม และในตอนสายๆ ของวันนั้นทาลีธาเห็นแขกมาเยี่ยมคุณแม่ที่บ้านสามคน พวกเขาขอคำปรึกษาจากคุณแม่เกี่ยวกับปัญหาส่วนบุคคล คุณแม่ได้อธิษฐานร่วมกับผู้หญิงเหล่านั้น และให้คำแนะนำพวกเขาไป โดยได้อ่านพระคัมภีร์ปกสีดำให้พวกเขาฟังด้วย

ทาลีธาได้เริ่มทำตามแบบอย่างของคุณแม่ เมื่อได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกเธอก็จะลุกขึ้นคุกเข่าอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ที่คุณแม่สอนให้ด้วย ต่อมาคุณแม่สอนทาลีธาให้รู้จักแบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้จากพระคัมภีร์กับคนอื่น ๆ ทาลีธาทำตามคำแนะนำ ต่อมาทาลีธามีประสบการณ์ที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ และเธอมีความเชื่อในพระองค์

หลายปีผ่านไป ทาลีธาได้เติบโตขึ้นเป็นเด็กสาวมีอายุ 17 ปี ทาลีธาได้รับบัพติศมา

เวลาไม่นานหลังการรับบัพติศมาของเธอ คุณแม่บุญธรรมบอกกับเธอว่า "เธอจำเป็นต้องกลับไปอาศัยอยู่กับคุณพ่อ และคุณแม่ผู้ให้กำเนิดของเธอ ทาลีธาต้องให้ถามคุณแม่บุญธรรมว่า คุณแม่หมายความว่าอย่างไรจริงๆ หรือ ฝ่ายคุณแม่บุญธรรมร้องไห้สวมกอดทาลีธา และบอกกับเธอว่า "ตอนนี้ลูกได้รับเอาพระเยซูเป็น พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ลูกต้องกลับไปบอกคุณพ่อ คุณแม่และน้องๆ เรื่องความรอดในพระเยซู เพื่อคุณพ่อคุณแม่ของหนูจะได้ทราบในเรื่องนี้ และจะรับเอาความรอดในองค์พระเยซูด้วย"

คุณแม่บุญธรรมบอกด้วยว่า ให้ลูกอธิษฐานมากๆ เพื่อคุณพ่อคุณแม่ และน้องๆ ด้วย และหาโอกาสเป็นพยาน คือการที่ลูกได้รับพระเยซูแล้วชีวิตจิตใจเป็นอย่างไร ขณะเดียวกันเป็นพยานให้พวกเขาฟังถึงความรัก ความรอด และการอภัยความบาปที่พระเยซูทรงประทานให้ จำไว้ว่าให้ลูกพยายามเต็มที่ ส่วนผลลัพธ์ที่คนหนึ่งจะกลับใจใหม่รับเอาความรอดเป็นผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลังจากหนึ่งปีผ่านไป คุณแม่ของทาลีธาตกลงใจไปนมัสการที่โบสถ์กับทาลีธา ก่อนไปคุณแม่บอกว่า เธอกลัวว่าสมาชิกในโบสถ์จะหัวเราะเยาะเธอ เพราะตอนนั้นเธอยังดื่มเหล้า และเล่นการพนันอยู่บ้าง แม้ว่าจะเพล่า

มือไปมากแล้ว ทาลีธาบอกกับคุณแม่ว่า “ขอคุณแม่อย่ากังวลใจ ให้คุณแม่ลองไปที่โบสถ์ดูก่อนจะได้พบว่าความจริงเป็นอย่างไร”

“พระเจ้าทรงมองเห็นดวงใจ” ทาลีธาเล่าว่า “เมื่อพระเยซูทรงสถิตอยู่บนโลก พระองค์ทรงใช้ชีวิตคลุกคลีอยู่กับผู้คน ดังนั้นคุณแม่อย่าวิตกกังวลเกี่ยวกับคนอื่น ๆ จะว่าอย่างไร จะมีความยินดียิ่งใหญ่ในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่”

คุณแม่ไม่พูดอะไรสักคำเมื่อคุณแม่กลับจากโบสถ์ ในวันสะบาโตต่อมาทาลีธาเชิญคุณแม่ไปเยี่ยมโบสถ์กับพวกเขา แต่เขาปฏิเสธ คุณพ่อพูดว่า “หนูยังเป็นเด็ก” อย่ามาบอกพ่อว่า พ่อควรจะทำอะไร”

ทาลีธายังคงอธิษฐานเผื่อคุณแม่ต่อไป แต่ทาลีธาเปลี่ยนวิธีการ เมื่อเธออ่านพระธรรม ดาเนียล 4:28-37 เธอพบว่า พระเจ้าแม่แต่เปลี่ยนให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มีจิตใจเหมือนสัตว์หลายปี เพื่อให้กษัตริย์ยอมรับรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งโลก และจักรวาลแต่เพียงองค์เดียว

ทาลีธาอธิษฐานว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์สามารถบันดาลให้กษัตริย์เป็นเหมือนสัตว์ได้ เพื่อให้กษัตริย์รับรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์...ขอพระองค์ทรงบันดาลให้คุณพ่อของข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ขอทรงทำบางสิ่งให้เขารู้สึกเจ็บปวด เพื่อเขาจะยอมรับพระองค์”

ไม่นานหลังจากที่ทาลีธาอธิษฐานในทำนองนี้ วันหนึ่งคุณพ่อของเธอถูกตำรวจจับ คุณพ่อทำงานเป็นวิศวกรไฟฟ้า คุณพ่อไปรับเหมาติดตั้งระบบไฟฟ้า ณ สถานที่แห่งหนึ่ง และทำงานไม่เสร็จได้ทิ้งงานไป เจ้าของบริษัทที่จ้างคุณพ่อทำงานได้แจ้งจับคุณพ่อ เพราะคุณพ่อนำเงินไปเล่นเสียในบ่อนการพนันจึงไม่มีเงินไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ คุณพ่อถูกตัดสินจำคุกสามเดือน ขณะเมื่ออยู่ในเรือนจำคุณพ่อเริ่มศึกษาพระคัมภีร์จากทีมผู้ประกาศที่เข้าไปสอน เมื่อคุณพ่อได้รับการปล่อยตัวออกมาในอีกสามเดือนต่อมา คุณพ่อได้ไปที่โบสถ์กับสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ ในบ้าน และได้รับบัพติศมาในอีกสามเดือนต่อมา

ทาลีธามีความยินดีอย่างยิ่ง และขอบคุณพระเจ้า แต่ในอีกหนึ่งเดือนต่อมาคุณแม่ได้เสียชีวิตจากโรคไข้วากسادน้อย (typhoid fever) เมื่ออายุได้เพียง 45 ปี

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทาลีธาไม่เข้าใจว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เธอเป็นพยานว่า พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ เธอกล่าวว่า “ฉันคาดหวังว่าคุณพ่อของฉันจะกลายเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส และไปนมัสการที่โบสถ์กับครอบครัวของเรา แต่สิ่งเกิดขึ้นเพียงไม่กี่เดือนคุณพ่อก็มาจากไปอย่างไม่คาดคิดมาก่อน แต่อย่างน้อยฉันก็ดีใจเพราะว่า คุณพ่อได้ตายในความเชื่อในพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง เราจะถูกรับไปสวรรค์พร้อมกัน”

ตอนนี้ทาลีธา อายุ 19 ปี กำลังศึกษาในวิทยาลัยครู เพื่อเตรียมตัวเป็นครูในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ทุกวันนี้ทาลีธา มีความสุขที่มีคุณแม่สองคน คือคุณแม่บุญธรรม และคุณแม่ผู้ให้กำเนิด และยังมีน้องๆ อีกสามคน ทาลีธา เป็นพยานเสมอว่า “ฉันขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ สำหรับคุณแม่บุญธรรมของฉัน ที่สอนให้ฉันรู้จักพระเยซู และรักพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ... ตอนนี้เมื่อมีโอกาสฉันจะออกไปเป็นคู่กับคุณแม่บุญธรรมเสมอเพื่อเป็นพยาน และประกาศพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า”

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ได้ถูกส่งไปช่วยสร้างห้องเรียนวันสะบาโต (สี่ห้อง) ให้กับโบสถ์ที่อยู่ในเมืองที่ทาลีธาไปนมัสการเป็นประจำ คือเมือง “โกโรคา” ในประเทศปาปัวนิวกินี ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกที่มีส่วนสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในประเทศปาปัวนิวกินี ขอพระเจ้าทรงอวยพรโบสถ์ของท่าน และครอบครัวของท่านด้วย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 กรกฎาคม 2019

ขอบตามวมเช้าทั้งสองข้าง

เล่าโดย ทาลีธา โฮยาโต วัย 19 ปี...ประเทศปาปัวนิวกินี

ตอนนี้ ทาลีธา โฮยาโต รู้สึกซอกที่ได้เห็นเพื่อนร่วมห้องพักเดียวกัน มีดวงตามวมเช้าทั้งสองข้าง

“มีอะไรเกิดขึ้นกับตาของเธอ” ทาลีธาถามอย่างอยากทราบจริงๆ

เพื่อนร่วมห้องพักวัย 23 ปี ชื่อโดรีน เลิกเสื้อชั้นและบอกกับทาลีธาว่า ดูหลังของฉันสิ จะเห็นมีรอยฟกช้ำ
อยู่ตรงกลางหลัง

“สามีของฉัน เป็นคนขี้เมา และเขาได้ทำสิ่งนี้กับฉัน” โดรีนเล่าพลางร้องไห้ น้ำตาไหลตามร่องแก้ม

“อย่างนั้นเธอไม่ควรกลับไปที่บ้าน” ทาลีธา แนะนำ

แต่โดรีนกลับบ้านเมื่อมีวันหยุด หรือปลีกตัวได้ สาเหตุเพราะเธอมีลูกอายุหนึ่งขวบ ซึ่งคุณแม่ของสามีเป็นคนเลี้ยง
ดูให้ ซึ่งคุณแม่อาศัยอยู่แถบภูเขา “ฮาเกน” ปาปัวนิวกินี เธอบ่นคิดถึงลูกให้ทาลีธาฟังทุกวัน

โดรีนรู้สึกอบอุ่นใจที่ได้รับถ้อยคำปลอบประโลมจากทาลีธาเสมอ ทั้งทาลีธาและโดรีน กำลังศึกษาในวิทยาลัยครู
ชิมบู ในเมือง “กุกเตียวา” ซึ่งจากเมืองนี้ใช้เวลาขับรถยนต์สามชั่วโมงก็จะไปถึงบ้านของโดรีน

โดรีน ปรับทุกข์กับทาลีธาว่า “ชีวิตของฉันยุ่งยากแสนดี ฉันไม่ทราบว่าเมื่อไรจะเปลี่ยนแปลงเป็นแม่ที่ดี
และเป็นภรรยาที่ดีได้”

ทาลีธา รู้สึกงอน แล้วเธอจะให้คำปรึกษากับโดรีนอย่างไรดี เมื่อนึกๆ ดู เธอจำได้ว่าเคยเห็นผู้หญิงหลายคนมาขอ
คำแนะนำจากคุณแม่บุญธรรมของเธอในเรื่องปัญหาครอบครัว และคุณแม่ได้แนะนำพวกเธอให้แสวงหาสติปัญญาจากพระ
คัมภีร์

ทาลีธา บอกกับโดรีนว่า “คุณแม่ของฉันพูดว่าไม่มีใครทำได้ แต่พระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงบุคคลได้
เพราะพระเจ้าทรงสร้างเรา และพระองค์ทรงทราบจะแก้ไขเราได้อย่างไร”

ทาลีธา แนะนำให้โดรีน อธิษฐานในเรื่องปัญหาที่รุมเร้าเธออยู่ และอ่านพระคัมภีร์ทุกเช้า

มีสิ่งหนึ่งที่โดรีนสังเกตเห็นในวิถีชีวิตของทาลีธาตั้งแต่ตอนแรกที่ทั้งสองเป็นเพื่อนร่วมห้องพักในวิทยาลัยครูด้วยกัน
คือทาลีธาจะทำการนมัสการ หรืออธิษฐานตามลำพังในเวลา 5:00 น. ทุกเช้า จากนั้นก็จะอ่านพระคัมภีร์ โดรีน ทราบด้วย
ว่าทาลีธา มีคุณแม่สองคน คือคุณแม่ผู้ให้กำเนิดเป็นคนติดเหล้า เช่นเดียวกับคุณพ่อ ส่วนคุณแม่ บุญธรรมเป็นคริสเตียนเซ
เวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ และคุณแม่บุญธรรมนี้เองที่ได้เลี้ยงดูทาลีธามาจนเติบโตเป็นวัยรุ่น และได้สอนให้ทาลีธาทำการ
อธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ทุกเช้า

ในโอกาสต่อมาเมื่อโดรีนกลับจากการไปเยี่ยมลูกที่บ้านของแม่สามีกลับมา ทาลีธามีของฝากเตรียมไว้สำหรับโดรีน
นั่นคือแผ่นกระดาษเรื่องในพระคัมภีร์ เรื่องของการเปลี่ยนแปลงชีวิตของหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบใน ยอห์น
4:14-42 นอกจากนี้ ทาลีธายังมีข่าวมิชชันของไตรมาสแรกปี 2017 ซึ่งตีพิมพ์ในรูปวารสาร ซึ่งมีเรื่องการเปลี่ยนแปลงชีวิต
ของผู้หญิงคนหนึ่ง... ซึ่งทาลีธามอบให้โดรีนไว้อ่าน

ทาลีธา กล่าวว่า ฉันยินดีที่เธอไปเยี่ยมลูกกลับมาเที่ยวนี้ ไบหน้าเธอเบิกบานดีกว่าทุกครั้ง ฉันเองได้เตรียมสิ่งที่ฉัน
รู้สึกประทับใจไว้ให้เธออ่าน ในตอนที่เธอพอจะมีเวลา

ในเย็นวันนั้นโดรีนได้อ่านเรื่องหญิงชาวสะมาเรีย และผู้หญิงในข่าวมิชชัน และรู้สึกสนใจมาก โดรีนกล่าวขอบคุณทา
ลีธา และบอกว่า “ถ้ามีเรื่องดีๆ อย่างนี้หามาให้ฉันอ่านอีกนะ ฉันอ่านแล้วน่าสนใจจริงๆ” ทาลีธา ถือโอกาสเล่าเรื่องคุณพ่อ
ของเธอให้โดรีนฟังว่า “คุณพ่อของฉันเป็นนักดื่มเหล้าตัวยง และชอบเล่นการพนันเป็นชีวิตจิตใจ ฉันได้อธิษฐาน และชวน
คุณพ่อไปโบสถ์กับคุณแม่ซึ่งรับเชื่อไปก่อนแล้ว คุณพ่อตอบปฏิเสธและห้ามไม่ให้ฉันพูดเชิญชวนให้ท่านฟังอีก ฉันจึงได้
อธิษฐานว่า ขอให้มิบบางสิ่งเกิดกับคุณพ่อ เพื่อให้คุณพ่อทราบว่าพระเจ้ามีจริง และทรงรักและให้อภัยแก่ทุกคน...ไม่นาน

ต่อมาคุณพ่อถูกฟ้องเรื่องนำเงินของบริษัทไปเล่นการพนัน คุณพ่อถูกศาลตัดสินให้จำคุกสามเดือน และระหว่างอยู่ในเรือนจำ มีกลุ่มผู้รับใช้ไปเผยแพร่พระกิตติคุณในเรือนจำ คุณพ่อได้เป็นคนหนึ่งของผู้ต้องขังที่รับเชื่อในพระเยซู พอออกจากเรือนจำ คุณพ่อได้ไปนมัสการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์กับฉันและครอบครัว และไม่นานต่อมาคุณพ่อก็ได้รับบัพติศมา”

หลังจากที่ทาลิธาได้กล่าวเป็นพยานเรื่องคุณพ่อของเธอให้โดรีนฟัง เธอได้กล่าวสรุปว่า “ถ้าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงคุณพ่อของฉันได้ พระองค์สามารถเปลี่ยนแปลงสามีของเพื่อนได้เช่นกัน”

โดรีนรู้สึกว่าคุณพ่อได้รับการสัมผัสจากคำพยานจากทาลิธา และในวันต่อมาโดรีนได้ตื่นขึ้นในเวลาก่อนตีห้า เล็กน้อย ดังนั้นเมื่อทาลิธาตื่นนอน เธอมองเห็นโดรีน เพื่อนร่วมห้องกำลังคุกเข่าอธิษฐาน ทาลิธารู้สึกประทับใจมากและรู้สึกตื่นเต้นดีใจ เธออธิษฐานขอบคุณพระเจ้า ที่คำพยานของเธอได้บังเกิดผล

สองเดือนผ่านไป คุณแม่สามีของโดรีนโทรมาบอกข่าวดีกับโดรีนว่า สามีของโดรีนได้ออกไปทำงานในสวนของครอบครัว ทั้งๆที่เขาไม่เคยทำมาก่อน เขาได้ทำการขุดดิน และปลูกผัก ปลูกผลไม้ในสวนแปลงใหญ่ด้วยตัวของเขาเอง

โดรีนไม่เชื่อหูของเธอ ถ้ามกลับไปว่า “คุณแม่พูดตลกให้หนูฟังใช่ไหมคะ” มีเสียงตอบมาว่า “ให้เธอมาบ้าน และมาดูด้วยตาของเธอเองก็แล้วกัน” เสียงของคุณแม่สามีตอบมา

ในคราวต่อไปเมื่อโดรีนกลับบ้าน เธอได้เห็นสวนผัก สวนผลไม้ สามีของเธอดูแลเอาใจใส่สวนแปลงใหญ่อย่างขยันขันแข็ง เอาใจใส่ต่อลูกอย่างดี เอาใจใส่พ่อแม่ และเอาใจโดรีนอย่างที่โดรีนไม่เคยได้รับมาก่อน ที่สำคัญเขาหยุดดื่มเหล้า ไม่มีใครในหมู่บ้านเชื่อว่าสามีของโดรีนจะเปลี่ยนแปลงได้เพียงนี้

เมื่อโดรีนกลับจากบ้านมาที่วิทยาลัย โดรีนขอบคุณทาลิธา และสวมกอดเธอไว้นาน

ทาลิธาบอกว่า “ขอบคุณพระเจ้า...พระองค์กำลังทำงาน”

ทุกวันนี้โดรีน ได้เรียนสำเร็จออกไปเป็นครู โดรีนทำการนมัสการพระเจ้าในตอนเช้าเป็นประจำ และเธอชวนสามีไปนมัสการที่โบสถ์ด้วยกัน เธอไม่มีขอบตาบวมซ้ำอีกต่อไป

โดรีนพูดเป็นพยานกับใครๆว่า “ตอนนี้ฉันเป็นคุณแม่ และเป็นภรรยาที่มีความสุข”

โดรีน เป็นหนึ่งในจำนวนหลายคนที่ได้เรียนรู้เรื่องพระเจ้าจากทาลิธา แม้ว่าทาลิธาจะมีอายุเพียง 19 ปี และทาลิธาไม่ชอบพูดเรื่องอะไร นอกจากเรื่องของพระเยซู และความชอบธรรมของพระองค์

ทาลิธา จะกล่าวเป็นพยานเสมอว่า “คุณแม่บุญธรรมของฉันสอนฉันว่าฉันจะเป็นสาวกของพระเยซูได้ อย่างไม่ตั้งแต่นั้นอายุยังน้อย และขอบพระคุณพระเจ้าเสมอที่ทรงประทานคุณแม่เช่นนั้นให้ฉัน และทุกแห่งที่ฉันไป ฉันชื่นชอบที่จะแบ่งปันเรื่องพระเยซูให้คนที่ฉันพบฟัง” และเมื่อทาลิธาพูดคุยกับพี่น้องแห่งความเชื่อ เธอจะกล่าวว่า “พระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมา และเราจำเป็นต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ และไม่ยอมให้ความเชื่อในพระเยซูของเราเยือกเย็นลง”

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ได้ถูกส่งไปช่วยสร้างห้องเรียนวันสะบาโต (สี่ห้อง) ให้กับโบสถ์ที่อยู่ในเมืองที่ ทาลิธา ไปนมัสการเป็นประจำ คือเมือง “โกโรคา” ในประเทศปาปัวนิวกินี ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกที่มีส่วนสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในประเทศปาปัวนิวกินี ขอพระเจ้าทรงอวยพรโบสถ์ของท่าน และครอบครัวของท่านด้วย

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ปาปัวนิวกินี มีโบสถ์รวม 1,045 แห่ง และมีกลุ่มนมัสการ 3,182 แห่ง และมีสมาชิกโบสถ์ 315,759 คน ประชากรทั้งประเทศมี 8,317,000 คน ซึ่งเท่ากับสมาชิกโบสถ์ 1 คนเทียบกับ 26 คนที่ไม่ใช่สมาชิกโบสถ์
- งานเริ่มแรกในปาปัวนิวกินียากลำบากมาก เพราะรัฐบาลแบ่งพื้นที่ออกสำหรับสามองค์กร 1) เมธอดิส 3) แองกลิกันส์ และ 3) ลอนดอน มิชชันนารี โซไซตี้ และเป็นการยากที่คริสตจักรอื่นๆ จะซื้อที่ดิน (เชื่อว่าเวลานี้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวค่อยผ่อนคลายลงมากแล้ว...และแอ๊ดเวนตีส์มีที่ยืน)
- ใน ปาปัวนิวกินี เรามี คลินิก และศูนย์สุขภาพรวม 29 แห่ง

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 20 กรกฎาคม 2019

ไม่มีแผนสำหรับการเกษียณอายุ

โดย ไอคานามา เควี วัย 66 ปี...ประเทศปาปัวนิวกินี

ศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสหลายคน เมื่ออายุครบ 65 ปี ก็จะถึงวัยเกษียณอายุจากงานรับใช้ประจำ ส่วนใหญ่พวกเขาจะกลับไปยังหมู่บ้านเดิมของพวกเขาในปาปัวนิวกินีและใช้เวลาเกษียณอายุช่วงสุดท้ายของชีวิตอยู่กับครอบครัวอย่างเงียบ ๆ

แต่ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นกับอาจารย์ ไอคานามา เควี ซึ่งได้เดินทางกลับมาที่บ้านเกิดคือหมู่บ้าน “อูรา” ในดินแดนพื้นที่ราบสูงแห่งมหาสมุทรแปซิฟิกก็จริง แต่ท่านไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างเงียบ ๆ เรียบ ๆ เหมือนคนเกษียณอายุทั่วไป

ชีวิตวัยเกษียณของอาจารย์ไอคานามา เควี จะว่าไปยุ่งกว่าช่วงก่อนที่ท่านจะเกษียณอายุ เพราะท่านรู้สึกว่าเป็นวัย 66 ปี ท่านถูกเรียกให้เริ่มต้น “พันธกิจการอริชฐาน” ที่บ้านเกิดของท่านเอง

ดังนั้นเมื่ออาจารย์ส่งคำเชิญชวนออกไปว่า “หน่วยงานใด ศาสนาจารย์ท่านไหน หรือคริสเตียนคนใด ต้องการให้หน่วยพันธกิจการอริชฐานเผื่อ ก็ให้ส่งคำร้องขอมายังเรา และเราจะทำการอริชฐานเผื่อตามคำขอให้ ซึ่งในเวลาไม่นานมีผู้ส่งคำขอให้อริชฐานเผื่อด้วยจดหมาย ด้วยอีเมลล์ หรือโทรเข้ามาเป็นจำนวนมาก “หน่วยพันธกิจการอริชฐานเผื่อ” นี้ประกอบด้วยตัวอาจารย์ และภรรยา และศาสนาจารย์ที่เกษียณแล้วสองท่าน และสมาชิกอาสาพันธกิจอีกหลายคน ที่จะเดินทางมาอริชฐานที่ศูนย์ฯ คือที่บ้านของอาจารย์เอง หรือรับอาสาหารายชื่อไปอริชฐานเผื่อที่บ้านของพวกเขา และจะทำการอริชฐานเผื่อวันละสองครั้ง ตอนเช้า และตอนเย็น

วันหนึ่ง ศาสนาจารย์ริกกี ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรอีกคณะหนึ่งได้มาเยี่ยมที่ศูนย์พันธกิจอริชฐานเผื่อ ศาสนาจารย์ริกกี ทำงานอยู่ที่หมู่เกาะอีกแห่งหนึ่ง และได้เดินทางมากรุงเทพฯของคริสตจักรที่เกาะ “อูรา” และเมื่อได้ยินเกี่ยวกับ “พันธกิจการอริชฐานเผื่อ” จึงแวะมาเยี่ยมอาจารย์ไอคานามา เควี อาจารย์ริกกีเดินทางมาพร้อมกับภรรยาซึ่งครรภ์แก่ใกล้คลอด

เมื่ออาจารย์ริกกี ได้พบกับอาจารย์ไอคานามา เควี ได้ขอร้องขึ้นว่า ได้โปรดอริชฐานเผื่อภรรยาของผมด้วย เธอได้เลยกำหนดคลอดมาหลายวันแล้ว และเราทั้งสองกำลังวิตกกังวลมาก

อาจารย์ไอคานามาเจมน้ำมะกอกให้กับภรรยาของอาจารย์ริกกี และทำการอริชฐานเผื่อขอให้การคลอดของเธอ...คลอดง่ายและปลอดภัยทั้งแม่และลูก ภายในไม่กี่วันนี้หลังจากนี้

หลังจากการอริชฐาน อาจารย์ริกกีได้พาภรรยากลับไป อีกสองวันต่อมา อาจารย์ริกกีได้ส่งข่าวมาให้อาจารย์ไอคานามาว่า ภรรยาของเขาคลอดทารกเพศหญิงออกมาง่าย ทั้งแม่และทารกปลอดภัยดี

หนึ่งเดือนถัดมา ในวันสะบาโต อาจารย์ริกกีพร้อมทั้งลูกหกคน (รวมทั้งทารกเพศหญิงที่คลอดใหม่) ได้เดินทางมาที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส

อาจารย์ไอคานามารับเชิญอาจารย์ริกกี และครอบครัวเข้าไปนั่งในชั้นเตรียมรับบัพติศมา ซึ่งอยู่ที่ห้องของศาสนาจารย์ด้านหลังของโบสถ์ อาจารย์ริกกีมีความสนใจมากในหลักข้อเชื่อของแอ๊ดเวนตีส เพื่อสรุปเรื่องให้สั้นเข้า ในอีกห้าเดือนต่อมา อาจารย์ริกกี และภรรยา พร้อมทั้งลูก ๆ ห้าคน จากอายุ 8 - 12 ปีได้รับบัพติศมาพร้อมกันทั้งครอบครัว ในเดือนสิงหาคม 2017

“ตอนนี้อาจารย์ริกกีได้ลาออกจากโบสถ์เดิม และงานในฐานะเป็นศิษยาภิบาล ซึ่งอาจารย์โอคานามา ประกาศให้สมาชิกในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสให้ทราบว่า “บัดนี้อาจารย์ริกกี และครอบครัวเป็นสมาชิกที่ซื่อสัตย์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแล้ว”

หลังจากที่อาจารย์ริกกี และครอบครัวรับบัพติศมาไม่นาน อาจารย์อาวุโสจากโบสถ์เดิมของอาจารย์ริกกีได้มาเยี่ยมโบสถ์ของเรา และขออนุญาตกล่าวสั้นๆ เกี่ยวกับอาจารย์ริกกีหลังจากชั่วโมงเทศนา อาจารย์ท่านนั้นยืนขึ้นและร้องให้พูดว่า “ผมได้ลงทุนเป็นจำนวนมากในการสร้างอาจารย์ริกกี ตอนนี้เขาได้ลาจากผมมาอยู่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสแล้ว ขอให้พวกคุณดูแลอาจารย์ริกกีอย่างดีด้วย” จากนั้นเขากล่าวอวยพรให้อาจารย์ริกกีสำหรับการตัดสินใจของเขา

ที่จริงแล้วนอกจากงานในหน้าที่ศิษยาภิบาล อาจารย์ริกกีมีงานธุรกิจขนาดเล็กสองอย่าง คือการขายเครื่องเขียน และให้เช่ารถยนต์ หลังจากที่ยาจารย์ริกกีได้รับบัพติศมาแล้ว อาจารย์ริกกีได้เชิญอาจารย์โอคานามาและพี่น้องแอ๊ดเวนตีสไปอธิษฐานอุทิศถวายธุรกิจของเขาให้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งอาจารย์โอคานามามีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับเชิญในครั้งนี้

อาจารย์โอคานามา วัย 66 ปีได้กล่าวเป็นพยานว่า “อาจารย์ริกกี และครอบครัว เป็นผลงานชิ้นแรกในพันธกิจของศูนย์การอธิษฐานเผื่อ” ทุกวันนี้อาจารย์ และทีมอาสาพันธกิจอธิษฐาน ยังทำการอธิษฐานอยู่อย่างต่อเนื่อง และไม่เหน็ดเหนื่อย...และเมื่อมีคนถามอาจารย์โอคานามาว่า ท่านจะเกษียณอายุและอยู่เฉยๆ เมื่อไร ท่านตอบว่าผมจะทำงานรับใช้อย่างสุดกำลังจนกว่าจะถึงวันได้หลับพักผ่อนในองค์พระผู้เป็นเจ้า...

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ของปี 2016 ได้ถูกส่งไปช่วยสร้างห้องเรียนวันสะบาโต (สี่ห้อง) ให้กับโบสถ์ที่อยู่ในเมืองโกโรคา ในประเทศปาปัวนิวกินี รวมถึงในพื้นที่ใกล้บ้านของอาจารย์โอคานามาด้วย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกที่มีส่วนสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในประเทศปาปัวนิวกินี ขอพระเจ้าทรงอวยพรโบสถ์ของท่าน และครอบครัวของท่านด้วย

ข้อมูลด่วน

- ปาปัวนิวกินี มีพื้นที่ครอบคลุมใหญ่เป็นอันดับสองในโลก ในหมู่เกาะตะวันออก เกาะต่างๆเหล่านี้ มีความโน้มเอียงต่อการเกิดภูเขาไฟระเบิด แผ่นดินไหว และเกิดคลื่นขนาดยักษ์อยู่บ่อยๆ
- เมื่อพูดถึงถนน แต่ละเกาะมีถนนไม่กี่สาย ดังนั้นการเดินทางโดยเครื่องบินจึงเป็นเรื่องธรรมดา
- ประเทศปาปัวนิวกินี มีเกาะมากกว่า 600 เกาะ และมีภาษาถิ่นมากถึง 800 ภาษา ปาปัวนิวกินีแบ่งออกเป็นสี่ภาค และทั้งสี่ภาคมีเพียง 20 จังหวัด
- ประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ของชาวปาปัวนิวกินีอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่เป็นชนบท ซึ่งแทบจะไม่มีเครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องอำนวยความสะดวกใดๆ
- มีนกที่มีพิษชนิดเดียวในโลก มีชื่อว่า “บินโตฮิว ดิคชออส” ซึ่งเป็นนกพื้นถิ่นของปาปัวนิวกินี
- อาหารโดยทั่วไปในปาปัวนิวกินี มีพืชผักต่างๆ พืชมีหัว ซึ่งให้สารจำพวกแป้ง เช่น ต้นสาอู ต้นขนมปัง ต้นแยม หัวเผือก มันเทศ มันฝรั่ง และข้าว เสริมด้วยพืชผักสีเขียว กล้วยหลายชนิด มะพร้าว มะม่วง และผลไม้อื่นๆ
- ปาปัวนิวกินีมีภาษาถิ่นหลายร้อยภาษาก็จริง แต่มีภาษาราชการอยู่เพียงสามภาษา คือภาษาอังกฤษ ภาษาอิริโมตู และ ภาษาโตก พิซิน
- พื้นที่เกาะอันเป็นที่สูงซึ่งเป็นสันเขาทอดยาวของปาปัวนิวกินี และจุดสูงที่สุดจะมีหิมะตก ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีใครได้ยืนยันว่ามีหิมะตกในพื้นที่เขตร้อน
- ชนพื้นเมืองอาศัยในบางเกาะในยุคก่อน เคยได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์กินคน กล่าวคือพวกเขาจะล่ากะโหลกศีรษะของศัตรูมาแขวนไว้เป็นเครื่องประดับ อันแสดงถึงความกล้าหาญ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 27 กรกฎาคม 2019

น้ำหนักลดไป 90 ปอนด์

เล่าโดย เฮอริค ดัน ไฮโอเป วัย 46 ปี...หมู่เกาะโซโลมอน

เฮอริค ดัน ไฮโอเป เกิดและเติบโตขึ้นในบ้านของเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เมื่อโตเป็นวัยรุ่นเขาสนใจในศิลปะการต่อสู้หลายแบบผสมผสานในเชิงกีฬา (martial arts) เขาเข้าแข่งขันและได้ชัยชนะตามลำดับขั้น และเป็นที่ยอมรับในหมู่นักกีฬาของเกาะโซโลมอน

เขาถูกเลือกเป็นตัวแทนของหมู่เกาะโซโลมอนไปเข้าแข่งขันใน “เกมการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ผสมผสานใน “แปซิฟิกใต้เกมที่ดี” และได้รับหลายเหรียญเป็นรางวัล และในอีกสองปีถัดมา เฮอริค ถูกเลือกเป็นตัวแทนเข้าแข่งขันศิลปะการต่อสู้แบบผสมผสานใน “แปซิฟิกใต้เกมที่ดี” อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเขาได้รับเหรียญรางวัลกลับมา

หลายปีต่อมาเฮอริคเรียนสำเร็จปริญญาตรีสถาปัตยกรรมศาสตร์ และได้เข้าทำงานเป็นสถาปนิกของบริษัทก่อสร้างใหญ่มีรายได้ดี เขาทำงานล่วงเวลาด้วย ต่อมาเขาแต่งงาน และมีลูกสี่คน ถึงตอนนี้เขาแทบไม่ได้ไปโบสถ์ และไม่ได้จับพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่านเลย

ตอนที่ทำงานหนัก และมีงานล่วงเวลาเขาหยุดการฝึกซ้อมศิลปะการต่อสู้ และไม่ได้ออกกำลังกาย เพื่อให้ไม่ให้เสียเวลา เขาเลือกทานอาหารที่ใช้เวลาปรุงไม่นาน แต่ถูกปาก อาหารที่เขาทานประจำคืออาหารสำเร็จ แซ่แข็งเช่น จำพวกปลา และมันฝรั่งทอดสำเร็จ ไก่ทอด และดื่มโคคา-โคล่า เป็นประจำ เวลาสิบเอ็ดปีได้ผ่านไป น้ำหนักของเฮอริคเพิ่มขึ้น และเพิ่มขึ้นจนกระทั่งเขาหนัก 230 ปอนด์ (105 กิโลกรัม) ซึ่งในตอนที่เขาชนะการแข่งขันศิลปะการป้องกันตัวทั้งสองครั้ง น้ำหนักเฉลี่ยของเขาเพียง 145 ปอนด์ (65 กิโลกรัม) เท่านั้น

วันหนึ่ง เท้าซ้ายของเฮอริคเริ่มบวม และปวดรุนแรง ในเพียงสองสัปดาห์อาการปวดได้ขยายขึ้นมาที่เขา เขาไปพบหมอเพื่อรับการรักษา แต่ดูเหมือนการรักษาไม่ได้ผล ในที่สุดเขาไม่อาจเดินได้โดยที่ไม่ใช้ไม้เท้า

เฮอริครู้สึกตกใจกลัว หมอบอกว่าเลือดที่ขาของเขาไหลเวียนไม่สะดวกและขาวิตกกังวลว่าถ้าเป็นอย่างนี้ในที่สุดหมอมองจะต้องตัดขาข้างซ้ายของเขาออก เขารู้สึกว่าดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง เขาเคยเป็นนักกีฬาลงแข่งขัน ร่างกายของเคยฟิต 100 เปอร์เซ็นต์ เหตุใดเขาจึงปล่อยตัว ปล่อยให้ตัวเองอ้วนขึ้นมาอย่างนี้ เฮอริคนอนไม่หลับ และเริ่มคิดถึงพระเจ้าขึ้นมา

เขาอธิษฐานว่า “โอพระบิดาเจ้าโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พบหมอที่จะช่วยรักษาโรคเจ็บเท้าด้วยเถิด ขอขอบคุณที่ทรงฟังข้าพระองค์ในครั้งนี้” เวลาผ่านไปสักครู่ใหญ่ ญาติผู้สูงอายุคนหนึ่งได้มาเคาะที่ประตูบ้าน เมื่อเปิดประตูออกเป็นลุงของเขาเอง ตอนนั้นเฮอริค และครอบครัวอาศัยอยู่ที่เมือง “ฮอเนียร์รา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเกาะโซโลมอน ลุงได้เอ่ยถามขึ้นว่าพระเจ้าทรงพอใจลุงให้เดินทางมาเยี่ยมหลานชาย เพราะได้ข่าวว่าหลานเจ็บขามากจนเดินแทบไม่ได้..จริงหรือเปล่า” เฮอริครายงานเกี่ยวกับความเจ็บปวดที่เท้า และขาของเขาให้ลุงฟัง และบอกด้วยว่าเขาได้ไปหาหมอที่โรงพยาบาล และหมอให้ยามารับประทาน เขาทานยามา 7 วันแล้วอาการโดยทั่วไปไม่ดีขึ้น

ลุงบอกกับเฮอริคว่า ลุงเป็นหมอสมุนไพร ให้ลุงช่วยหลานก็แล้วกัน ซึ่งลุงได้เริ่มทำการรักษาตามวิธีธรรมชาติหลายอย่างทุกวัน เวลาผ่านไปสามสัปดาห์อาการเจ็บปวดที่ขาของ เฮอริคทุเลลง เขาลุกขึ้นยืน และก้าวเดินได้หลายก้าว ดีกว่าเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ลุงบอกว่าเขาจะเดินทางกลับบ้านซึ่งอยู่อีกเกาะหนึ่งไป

ทำธุระบางอย่าง แต่ลุงจะคอยฟังข่าวดีจากหลาน ตอนนี้ให้หลานออกกำลังขาทั้งสองข้าง และออกกำลังกายโดยรวม เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน อาการเจ็บขาของหลานจะดีขึ้นตามลำดับ และในที่สุดจะหายเป็นปกติ

วันถัดมาหลังจากลุงเดินทางกลับบ้าน เฮอริคมีความรู้สึกเหมือนพระเจ้าบอกกับเขาว่า “เขาจะต้องลดน้ำหนักตัวลงด้วยการรักษาจึงจะได้ผลดี” เฮอริคพยายามคิดว่าเขาจะลดน้ำหนักวิธีไหนจึงจะปลอดภัย พลันเขาคิดถึงหนังสือของ เอลเลน จี.ไวท์ เล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า “คำแนะนำเรื่องอาหารการกิน” ซึ่งเขามีหนังสือเล่มนี้อยู่แล้ว จึงนำมาอ่าน เขารู้สึกแปลกใจมาก ที่เพิ่งสังเกตว่าความอยากกินอาหารอร่อยปากนี่เองที่ได้นำความบาปมาสู่โลก และวิธีที่จะเอาชนะการตามใจปากทำได้โดยการปฏิเสธความอยากกินอาหารที่ชอบ ทั้ง ๆ ที่ทราบว่า อาหารเหล่านั้นเป็นอาหารขยะกินแล้วมีผลเสียต่อสุขภาพ

เฮอริคทำการเปลี่ยนแปลงรายการอาหารอย่างสำคัญ เขาหยุดรับประทานอาหารจานด่วน ไม่รับประทานอาหารปรุงสำเร็จที่แช่แข็งมา หยุดดื่มเครื่องดื่มที่มีน้ำตาล และสารคาเฟอีน เฮอริคหยุดทานขนมหวาน และผลิตภัณฑ์จากนม และเนย เขากลับไปรับประทานอาหารธรรมชาติแบบดั้งเดิม คือรับประทานผลไม้ ถั่วเมล็ดแห้งต่าง ๆ ทานขนมปังโฮลวีต และไม่รับประทานอาหารในปริมาณมากเหมือนเมื่อก่อน และพยายามไม่รับประทานอะไรหลังบ่ายสี่โมงเย็น

เพิ่มเติมจากนี้ เขาเริ่มออกกำลังกาย ตอนแรกด้วยการเดินทุกวัน เดินช้า ๆ ก่อน พอผ่านไปหลายวัน เขาเดินได้เร็ว และไกลขึ้น เวลาผ่านไปเขาเปลี่ยนเป็นวิ่งเหยาะ ๆ

เวลาผ่านไปหนึ่งปีขาซ้ายของเขาใช้การได้อย่างปกติ น้ำหนักของเขาลดไป 90 ปอนด์ (40 กิโล) เฮอริคกลับไปสู่น้ำหนักตอนที่เขาลงแข่งขันศิลปะการต่อสู้แบบผสมผสาน เขารู้สึกว่าหายใจคล่องขึ้น การเคลื่อนไหวของร่างกายกระฉับกระเฉง ตอนนี้เขาวิดพื้นได้เป็นร้อยครั้ง และร่างกายแข็งแรงดีทุกอย่าง

ปัจจุบัน เป็นเวลาสองปีหลังจากที่เฮอริคเจ็บขาซ้ายจนเกือบจะเดินระยะ 50 เมตรไม่ได้ วันนี้ในวัย 46 ปี เฮอริคได้ทำการรับใช้ชุมชน และหาโอกาสเป็นพยานเรื่องของพระเจ้า เฮอริคได้เปิดชั้น “ฟรีฟิตเนส” เพื่อลดน้ำหนักขึ้นที่หอประชุมเอนกประสงค์ของโบสถ์แอ๊ดเวนตีส มีคนมาร่วมมากกว่า 200 คน จากหลายความเชื่อ เฮอริคได้รับเชิญไปเปิดสัมมนาเรื่องอาหาร และลดน้ำหนัก ที่สาธารณะสุขของรัฐเดือนละครั้งและรับเชิญไปบรรยายให้กับพนักงานบริษัทเอกชนอยู่บ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสัมมนา หรือการบรรยายในเรื่องสุขภาพ การลดน้ำหนัก และอาหารการกิน เขาใช้ข้อมูลจากหนังสือของ เอลเลน จี.ไวท์ เป็นหลัก เฮอริคเล่าว่า เขามีความสุขมากที่ผู้มาเข้าโครงการที่เขาจัดขึ้นบอกว่า น้ำหนักของพวกเขาลดไปเท่านี้เท่านี้ และพวกเขามีร่างกายแข็งแรงขึ้น และมีความกระฉับกระเฉงกว่าเดิม

เฮอริคได้กล่าวเป็นพยานว่า นี่คือการที่พระเจ้าต้องการใช้ผม ผมได้หนีห่างไกลพระองค์ และใช้ชีวิตอย่างชาวโลก กินอยู่ตามใจปากจนร่างกายอ้วนงู และเป็นโรคเจ็บขาเดินไม่ไหว พระเจ้าทรงช่วยให้ผมลดน้ำหนักได้ และผมกลับมาหาพระเจ้า ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ทรงประทานให้ เพื่อผมจะได้ทำบางสิ่งให้เป็นพระพรสำหรับคนอื่น ๆ ในวิธีเล็กๆ ที่ผมทำได้

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามในไตรมาสนี้จะให้การสนับสนุน “ช่วยรักษานิวท้าว 10,000 นิว” เป็นโครงการต่อสู้กับโรคเบาหวานในหมู่เกาะโซโลมอน ซึ่งโครงการนี้เริ่มในเดือนธันวาคม 2017 และส่วนหนึ่งจะใช้สนับสนุนโครงการออกกำลังกายของชุมชน ดำเนินการโดยเฮอริค..ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนด้วยการถวายเงินในชั้นเรียนวันสะบาโต ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน

ที่ตั้งพันธกิจ :

- मिच्छันनारीแอดเวนตีสผู้บุกเบิกมายังหมู่เกาะโซโลมอน คือ จี.เอฟ. โจนส์ และภรรยาของเขา ซึ่งถูกส่งมาจากมิชชันออสเตรเลีย อาจารย์โจนส์และภรรยา เดินทางมาถึงเกาะ “กีโซ” วันที่ 29 พฤษภาคม 1914 อาจารย์โจนส์หาลูกเรือพื้นเมืองได้หกคน และออกเดินทางไปที่เมือง “วีรู” ซึ่งอยู่ที่ตะวันตกของจอร์เจีย ซึ่งอาจารย์โจนส์ได้ซื้อที่ดิน และตั้งขึ้นเป็นสำนักงานมิชชันขึ้น และเริ่มสร้างอาคารเรียน และเปิดเป็นโรงเรียนมิชชันแอดเวนตีสขึ้นเป็นแห่งแรกที่หมู่เกาะโซโลมอน
- ที่หมู่เกาะโซโลมอน มิชชันนารีได้เดินทางเข้าไปประกาศตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 คริสตจักร หรือมิชชันนารีคณะแรกคือ “แองกลิกัน” ต่อมาเป็นคาทอลิก เมธอดิสต์ และเซเวนธ์เดย์ แอดเวนตีสเป็นรายสุดท้าย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 3 สิงหาคม 2019

ได้รับการดลใจจากลูกจ้าง

โดย เกอ็อฟเฟรย์ ซามูเอล วัย 51 ปี...หมู่เกาะโซโลมอน

เกอ็อฟเฟรย์ ซามูเอล ประธานบริษัทก่อสร้างบ้านในหมู่เกาะโซโลมอน เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เมื่อพนักงาน ซึ่งเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของเขาสามารถลดน้ำหนักได้ 90 ปอนด์ (40 กิโล) ในเวลาเพียงหนึ่งปี ซามูเอลก็มองดูพุงตนเอง และถามตัวเองด้วยความสงสัยว่า “ฉันจะทำได้เหมือนกันได้ไหมหนอ” ซามูเอลหนัก 290 ปอนด์ (130 กิโล) เป็นเวลา 10 ปีมาแล้ว เขาต้องทรมานจากโรคความดันโลหิตสูง ซามูเอล ตระหนักดีว่า เขากำลังเดินไปบนเส้นทางแห่งความตายก่อนวัยอันควร

ซามูเอลรับรู้ข่าวสารเรื่องสุขภาพของแอ็ดเวนติสเป็นอย่างดี เพราะเขาเกิดและเติบโตในบ้านของชาวแอ็ดเวนติส อีกทั้งได้เข้าเรียนในโรงเรียนของคริสตจักรด้วย แต่ทุกวันนี้ร่างกายของเขากลับตรงกันข้ามกับสิ่งที่เขาได้รู้มา เพราะตอนเช้าต่างคนต่างเร่งรีบ ครอบครัวของเขาจึงทำอาหารมื้อเย็นเป็นอาหารมื้อใหญ่ที่สุดของวัน ซึ่งก็เหมือนกับชาวเกาะโซโลมอนทั่วไป รวมทั้งชาวแอ็ดเวนติสด้วยอีกจำนวนหนึ่ง

ก่อนรับประทานอาหารเช้า เขาอธิษฐาน “โอพระบิดาขอขอบคุณพระองค์ ขอทรงอวยพรให้กับอาหารเหล่านี้ด้วย” เขาไม่เคยคิดจะอธิษฐานว่า “โอ..พระเจ้าขอทรงประทานผลกำลังให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าสามารถควบคุมความอโรยปากด้วยในวันนี้”

วันหนึ่งในตอนต้นปี 2017 ซามูเอลเชิญเฮอริค ซึ่งเป็นพนักงานเขียนแบบแปลนบ้าน หรืออาคารให้กับบริษัทที่ซามูเอลเป็นเจ้าของ เฮอริคเข้ามาพบในห้องของเขาเป็นการส่วนตัว

หลังจากการทักทายไม่กี่คำ เจ้าของและผู้จัดการบริษัทเอ่ยขึ้นว่า “เฮอริค คุณจัดการอย่างไรจึงสามารถลดน้ำหนักได้มากถึงเพียงนี้”

เฮอริค อธิบายว่า เขาปฏิบัติตามคำแนะนำเรื่องการออกกำลังกาย และรับประทานอาหารตามรายการที่ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวแนะนำไว้ในหนังสือ “คำแนะนำเรื่องอาหารการกิน” ถ้าคุณต้องการผมจะนำหนังสือเล่มนั้นมาให้คุณอ่านในวันพรุ่งนี้ หรือคุณจะให้ผมช่วยในภาคปฏิบัติก็ได้ครับ

ซามูเอล ถามเฮอริคอีกว่า คุณพร้อมจะช่วยให้ผมเริ่มต้นปฏิบัติได้เมื่อไร

เฮอริค ตอบว่า ถ้าผู้จัดการพร้อม เราเริ่มต้นในวันนี้เลยก็ได้ครับ

ชายทั้งสองได้ชวนกันเดินออกจากสำนักงานบริษัทก่อสร้างที่พวกเขาทำงาน และเริ่มออกเดินไปตามถนนที่ตรงไปชายหาด ซึ่งก่อนจะเดินไปถึงในเส้นทาง 4 กิโลเมตร เฮอริคต้องพาซามูเอลนั่งพักหลายครั้ง พวกเขาต้องเดินได้เงาต้นไม้ และเดินกลางแดด ซึ่งเป็นเรื่องยากมากสำหรับซามูเอล ซึ่งแทบไม่ได้เดินเกินครึ่งกิโลเมตรมาหลายปีแล้ว

เฮอริคพูดให้กำลังใจเจ้านายว่า “เมื่อผมเริ่มเดินวันแรก ผมเดินได้ไม่ถึงห้านาที ผมก็ต้องนั่งพัก แล้วเดินต่อหลายวันผ่านไปผมเพิ่มเวลาของการเดิน ซึ่งเท่ากับการเพิ่มระยะทางการเดินด้วย แต่แต่ละวันผมจะเพิ่มเวลาในการเดินขึ้นไปอีก...ขณะที่น้ำหนักตัวของผมเริ่มลดลง ผมรู้สึกตัวเบาขึ้น และเดินได้ไกลขึ้นตามลำดับ

ซามูเอลออกเดินทุกเช้า และเพิ่มระยะทางขึ้น ขณะเดียวกันได้ควบคุมอาหารตามคำแนะนำในหนังสือของเอลเลน จี. ไวท์ น้ำหนักของซามูเอลเริ่มลดเรื่อยๆ ผู้มีน้ำหนักเกินหลายคนเมื่อได้ทราบเรื่องการลดน้ำหนักของเฮอริค และเฮอริคกำลังช่วยให้ซามูเอลลดน้ำหนัก พวกเขาชวนกันมาขอคำแนะนำจากเฮอริค มีผู้คนจำนวน

เพิ่มขึ้นตามลำดับ เฮอร์ริคจึงปรึกษากับซามูเอล และทั้งสองได้ตัดสินใจจัดให้มีรายการ “ฟริฟิตเนสเพื่อลดน้ำหนักขึ้น” หนึ่งปีผ่านไปมีคนเข้าร่วมรายการ “ฟริฟิตเนสเพื่อลดน้ำหนัก” จำนวน 200 คน ทางโบสถ์แอ๊ดเวนตีสมิห้องเอนกประสงค์อยู่แล้ว ได้อนุญาตให้ใช้ห้องนั้นสำหรับรายการ “ฟริฟิตเนส” ซึ่งได้จัดขึ้นสัปดาห์ละสี่วัน

เฮอร์ริค ถามซามูเอลเจ้านายของเขาว่า “หากคุณรู้สึกดีเกี่ยวกับสุขภาพของคุณในเวลานี้ ทำไมคุณไม่ประยุกต์การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นการทำให้ความรู้สึกดีขึ้นในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณด้วยจะดีไหม”

ฝ่ายเจ้านายเอง คือซามูเอลอาจจะได้รับการตลใจ จึงพูดกับเฮอร์ริคว่า “ผมจินตนาการว่าคุณจะรู้สึกดีขึ้นอย่างยิ่ง หากคุณจะอธิษฐานทุกเช้าตอนตื่นนอน ก่อนเริ่มต้นออกกำลังกาย”

ขณะเหล่าผู้เข้าร่วมรายการ “ฟริฟิตเนส” มองเห็นว่าร่างกายขอพวกเขากลับไปสู่รูปร่างเหมือนนักกีฬามากขึ้นเหมือนที่พวกเขาฝันไว้ บางคนอุทานออกกับเพื่อนสนิททำนองว่า “นี่จอห์นร่างกายของผมแข็งแรงขึ้นนะ คุณมองเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ของผมไหม บ้างก็พูดลอยๆ ว่า “ได้ผลดีนี่เพื่อน

เฮอร์ริค และซามูเอลไม่ใช่บุคลากรทางการแพทย์ แต่ทั้งสองสังเกตเห็นว่าพระเจ้าทรงเยี่ยวยาร่างกายของเขาทั้งสองให้ดีขึ้นด้วยตัวมันเอง และคนอื่นๆ ที่เข้าร่วมการก็อุทานออกมาทำนองเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อคนเราปฏิบัติต่อร่างกายของตนเองตามที่พระเจ้าทรงวางกรอบไว้ ร่างกายก็แข็งแรงขึ้นเอง โรคหลายโรคก็หายไป

ฝ่ายซามูเอลยังมีเส้นทางอีกเล็กน้อยที่เขาพยายามจะไปให้ถึง ตอนนีเขาลดน้ำหนักได้แล้ว 80 ปอนด์ (35 กิโล) ในเวลา 18 เดือน และรู้สึกดีขึ้นทั้งร่างกาย และจิตใจอย่างไม่เคยรู้สึกอย่างนั้นมาก่อน

ซามูเอลประกาศกับเพื่อนๆ อย่างมั่นใจว่า ผมสามารถวิ่ง ปีนป่าย และกระโดดโลดเต้นติดต่อกันได้เป็นชั่วโมงๆ โดยที่ลมหายใจไม่หอบแทบขาดใจเหมือนเมื่อก่อน แค่น้ำหนักที่ยาก “ถ้าผมทำได้คนอื่นๆ ก็ทำได้เช่นกัน”

โรคอ้วน หรือการมีน้ำหนักเกินเป็นปัญหาหลักของประชากรในหมู่เกาะโซโลมอน ซึ่งการมีน้ำหนักเกินเป็นสาเหตุทำให้เกิดหลายโรคอันเนื่องมาจากสุขภาพเสื่อมโทรม อันรวมไปถึงโรคเบาหวาน ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปให้การสนับสนุน “โครงการช่วยรักษาน้ำหนัก 10,000 นิว” ซึ่งโครงการนี้เริ่มต้นขึ้นในปี 2017 อีกส่วนหนึ่งจะให้การสนับสนุนโครงการ “ฟริฟิตเนส” เพื่อลดน้ำหนักที่เฮอร์ริค และซามูเอลกำลังดำเนินการอยู่อย่างได้ผล ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะโซโลมอน...ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน

ข้อมูลด่วน :

- นักสำรวจชาวสเปน อัลวาโร เด เมนาดานา ดี ไนรา แล่นเรือมามองเห็นหมู่เกาะโซโลมอนครั้งแรกในปี 1568 เมื่อขึ้นฝั่งได้เห็นสายแร่ทองคำบางๆ บนเกาะ “กัวดัลคานัล” และเกาะ “เมนาดานา” ทำให้เชื่อว่าพวกเขาได้พบขุมทรัพย์ของกษัตริย์โซโลมอน จึงตั้งชื่อหมู่เกาะแห่งนี้ว่า “หมู่เกาะโซโลมอน”
- มีการเชื่อว่ามิชชันนารีอยู่ในหมู่เกาะโซโลมอนอย่างน้อย 2,000 ปีก่อน ค.ศ.
- แนวคิดเรื่องการใช้เงินในหมู่เกาะโซโลมอน เพื่อการแลกเปลี่ยน หรือซื้อสินค้าเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่ตอนที่นักสำรวจชาวสเปนเดินทางมาถึงยังมีการใช้เปลือกหอย หรือที่เรียกว่า “เบียร์” กันอยู่บ้าง

การปูที่นอน

โดย คินนี่ ไอโตเรีย วัย 18 ปี...หมู่เกาะโซโลมอน

แม้ว่า คินนี่ ไอโตเรีย อายุเพียง 18 ปี แต่เธอได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมัคทายิกาในโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวน-
ตีส ซึ่งโบสถ์หลังนี้ถูกสร้างขึ้นสำหรับคณะครู และนักเรียนโรงเรียน (ที่มีหอพัก) โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่บนเกาะแห่ง
หนึ่งของหมู่เกาะโซโลมอน

คินนี่รู้สึกตื่นเต้น คุณแม่ของเธอเป็นมัคทายิกาของโบสถ์แห่งเดียวกัน และเธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าเธอจะ
ได้รับความไว้วางใจ ถูกแต่งตั้งให้เป็นมัคทายิกาของโบสถ์

ศิษยาภิบาลเรียกมัคทายิกาของโบสถ์ทั้ง 8 คนมาประชุมกัน ในจำนวน 8 คน เป็นนักเรียนเช่นเดียวกับ
เคนนี่รวม 4 คน และเป็นสมาชิกผู้ใหญ่ในโบสถ์อีก 4 คน ศิษยาภิบาลได้เอ่ยถึงหน้าที่รับผิดชอบของมัคทายิกา
ของ “โบสถ์วิทยาลัยเบทิคา มา แอ๊ดเวนตีส” ศิษยาภิบาลบอกกับคินนี่ และมัคทายิกาคนอื่นๆ ว่า พวกเขามี
งานรับผิดชอบที่พิเศษมาก พวกเขาจะมองหา สังเกต และฟังว่ามีเด็กนักเรียนหญิงคนอื่นๆ อยู่ในหอพักมีความ
ต้องการรับตัวอะไรบ้าง

คินนี่ และเวนต์ดี้เริ่มทำงานทันที ทั้งสองเดินผ่านหอพักของพวกเธอ ซึ่งเป็นห้องใหญ่มีเตียง 2 ชั้นสำหรับ
นักเรียนหญิง 40 คน ทั้งสองมองดูผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม และหมอน ว่าอยู่ในสภาพใช้การได้ดีหรือไม่ พวกเธอสองดูราว
แว่นผ้าด้วยว่านักเรียนมีเสื้อผ้า เครื่องเขียนเช่น ปากกา และสมุดดินสอเพียงพอไหม เมื่อทั้งสองพบว่าเด็กหญิง
คนใดอาจต้องการความช่วยเหลือ พวกเธอจะพูดคุยกับเด็กคนนั้นเช่นพูดว่า

“เธอสบายดีไหม” เวนต์ดี้ถาม “การเรียนของเธอเป็นอย่างไร” “เธอต้องการให้เราช่วยอะไรหรือเปล่า” คินนี่
ถามต่อ เด็กบางคนตอบว่าพวกเขาต้องการชุดนักเรียน คนอื่นๆ อาจเอ่ยถึงปากกา และกระดาษ

คินนี่ และเวนต์ดี้ มองเห็นที่นอนของ “มิทลิน” ที่ไม่มีเครื่องนอนเหมือนคนอื่น คือไม่มีที่นอน ไม่มีผ้าปูที่นอน
มีเพียงหมอนเก่าๆ โบริ่งที่นักเรียนคนหนึ่งซื้อหมอนใหม่ แล้วยื่นหมอนใบเก่าให้ มิทลินไม่มีเสื้อสีขาว ซึ่งเป็น
เครื่องแบบนักเรียนอย่างถูกต้องและไม่มีการโปรยสีดำ สำหรับสวมเข้าชั้นเรียน ดูเหมือน “มิทลิน” ขาดแคลนหลาย
สิ่ง เมื่อคินนี่ และเวนต์ดี้ ถามหา มิทลิน เพื่อพูดคุยกับเธอว่าต้องการให้ช่วยในสิ่งใดบ้าง นักเรียนคนหนึ่งบอกว่า
มิทลินเดินทางไปกับคณะนักร้อง เพื่อร้องเพลงกับกลุ่มนักร้องของโรงเรียน ซึ่งมีการจัดคอนเสิร์ตนักเรียนชั้นที่
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองโฮเนียรา เมืองหลวงของประเทศ

ส่วนเด็กหญิงคนอื่นๆ บอกว่า มิทลิน เพิ่งมาเข้าเรียนปีแรก เธออยู่เกรดเจ็ด และเธอเพิ่งย้ายจากเกาะแห่ง
หนึ่งมาเข้าเรียนเมื่อต้นปีการศึกษาเอง คุณพ่อคุณแม่ของมิทลินไม่ใช่แอ๊ดเวนตีส แต่พวกเขาพยายามอย่าง
ยิ่งที่จะช่วยลูกสาวของพวกเขา คุณแม่ของมิทลินทำขนมมอบหลายอย่างขึ้น พร้อมทั้งนำมะนาว และคุณพ่อเป็นคน
นำไปขายแต่พวกเขายังไม่มีรายได้เพียงพอ

เด็กหญิงคนหนึ่งเล่าให้คินนี่ และเวนต์ดี้ฟังว่า บางคืนเด็กนักเรียนในหอพักบางคนพูดอะไรบางอย่างทำให้
มิทลินร้องไห้ เพื่อนบางคนอาจพูดล้อเลียนเธอ ว่าถ้าอยากจนมากก็ไม่ควรจะมาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ บางครั้ง
เด็กหญิงบางคนก็หัวเราะเยาะในความขาดแคลนของเธอ แทนที่จะนึกสงสาร

คินนี่ และเวนต์ดี้ ไปพบศาสนาจารย์ และเล่าเรื่องราวของมิทลิน ให้เขาฟัง ศาสนาจารย์พูดว่า วันนี้เป็น
วันอาทิตย์ไม่มีชั้นเรียนอยู่แล้ว เวลาบ่ายสองโมงให้เราเข้าไปในเมืองเพื่อซื้อเครื่องนอนด้วยกัน เพื่อนำมา

ให้มิทลีน พวกเขาซื้อที่นอนหนาขนาด 5 เซ็นต์ เพื่อนำมาปูบนเตียงของมิทลีน ซื้อผ้าปูที่นอนสีน้ำตาล ซื้อผ้าห่มที่มีลายดอกไม้เล็ก ซื้อหมอน และปลอกหมอนใหม่ ซื้อเสื้อนักเรียนสีขาว และกระโปรงนักเรียนสีดำ ซื้อปากกา ดินสอ และกระดาษ สมู ยาสีฟัน แปรงสีฟัน

เมื่อมาถึงโรงเรียน คินนี่ และเวนต์วังก์ที่นอนลง และปูที่นอน นำหมอนใส่ปลอกใหม่ให้ดูเรียบร้อย แล้วแขวนเสื้อ และกระโปรงบนที่แขวน ส่วนพวกสมู ยาสีฟัน และเครื่องเขียนวางไว้บนที่นอนใหม่ วันนั้นมิทลีน และคณะนักเรียนกลับมาจากโรงเพลงมาถึงโรงเรียนประมาณหนึ่งทุ่ม มิทลีนเกือบช็อกที่ได้เห็นที่นอนใหม่ ผ้าปูใหม่ และหมอนใหม่ พร้อมทั้งเสื้อ และกระโปรงใหม่ พร้อมของใช้ แปรงสีฟัน และยาสีฟัน...ปากกา

มิทลีน ถามเพื่อนว่า “ที่นอน และหมอนของใคร เสื้อและกระโปรง และข้าวของบนเตียงนี้ด้วย ”

“เป็นของเธอทั้งหมดนั่นแหละ” เด็กหญิงคนหนึ่งตอบ “มีบางคนซื้อมาให้เธอ” มิทลีนถามว่า บอกหน่อยได้ไหมใครซื้อของพวกนี้มาให้ฉัน

“พี่คินนี่ และพี่เวนต์ พี่ชั้นมัธยมปลายสองคน เป็นคนซื้อของทั้งหมดที่เห็นนี้มาให้เธอ”

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งคินนี่ และเวนต์ ได้พากันเดินมายังห้องพัก และตรงมายังเตียงนอนของมิทลีน พอมิทลีนมองเห็นชัดว่าเป็น คินนี่ และเวนต์ เธอได้ตรงเข้ามาไหว้ขอบคุณ สำหรับสิ่งของที่พี่ทั้งสองซื้อมาให้ พลังคินนี่ได้กอดมิทลีนเพื่อเป็นการให้กำลังใจ บอกว่าไม่เป็นไร ศิษยาภิบาลโบสถ์เป็นผู้พาพี่ทั้งสองไปซื้อของเหล่านี้เมื่อตอนบ่ายนี้เอง

“หนูไม่เคยคิดว่าจะมีใครซื้อที่นอน เสื้อ และกระโปรงให้” มิทลีนกล่าว “พี่ทั้งสองได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับหนู เมื่อคุณพ่อ คุณแม่ของหนูได้ยินในเรื่องนี้ ท่านคงจะพากันดีใจอย่างที่สุด ที่พี่ทั้งสองทำเพื่อหนู”

คินนี่ และเวนต์ต่างรู้สึกดีใจมาก ที่ได้เห็นความตื่นเต้นดีใจของมิทลีน เธอทั้งสองมองเห็นว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับผู้ที่จะทำให้การช่วยเหลือกับคนอื่นที่ชีวิตลำบากกว่า

“ไม่เป็นไรนะมิทลีน” เวนต์กล่าว พลังเดินเข้ามาสวมกอดมิทลีน และกล่าวว่า “นี่เป็นงานที่พระเจ้าทรงมอบให้พี่ทั้งสอง ที่จะให้การช่วยเหลือในครั้งนี้”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสตทุกท่านทั่วโลก ที่ได้ให้การช่วยเหลือพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะ “โซโลมอน” ในไทรมาสนี ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย

ข้อมูลด่วน :

- “วิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสเบติกามา” มีนักเรียนรวม 520 คน มีหอพักหญิง 5 หลัง และมีหอพักชาย 6 หลัง มีโบสถ์ 1 หลัง ซึ่งมีห้องพิเศษหนึ่งห้องสำหรับให้บริการชุมชน
- มีการใช้เปลือกหอยสังข์เป็นเครื่องมือให้เสียงกันอย่างกว้างขวางทั่วแปซิฟิก รวมทั้งเกาะโซโลมอน มีประเพณีการใช้เปลือกหอยสังข์แทนแตร เพื่อเป่าเรียกผู้คนให้มารวมตัวกัน เพื่อเหตุการณ์สำคัญ การเป่าเปลือกหอยสังข์หลังจากที่ตัดแปลงให้ลมที่เป่าผ่านบางจุด และปิดไว้บางจุดทำให้เกิดเสียงเป็นเอกลักษณ์ของมัน และเป็นสัญญาณที่รับรู้กันเฉพาะถิ่น

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 สิงหาคม 2019

ทำงานในวันสะบาโต

เล่าโดย โซฟี บัวมา วัย 44 ปี...นิวกาลิโดเนีย

โซฟี บัวมา ยอมรับว่าวันเสาร์ หรือวันที่เจ็ดของสัปดาห์ เป็นวันสะบาโตที่พระคัมภีร์กล่าวถึง ตามที่อาจารย์ผู้ประกาศพระกิตติคุณในที่สาธารณะอ้างถึงในที่ประชุมเผยแพร่

แต่เธอไม่ยอมหยุดทำงานในวันสะบาโต ซึ่งเธอทำงานในร้านขายอาหารสด ผัก และผลไม้ บนเกาะเล็กๆ ชื่อเกาะ “มาเร” อยู่ในพื้นที่ของ “นิวกาลิโดเนีย” อันเป็นพื้นที่ในเขตการปกครองของฝรั่งเศสในแปซิฟิกใต้

โซฟีทำงานส่วนหนึ่งในหนึ่งสัปดาห์ คือทำงานวันอังคารถึงวันศุกร์ในร้านขายอาหารสด ผัก และผลไม้ ขณะที่เพื่อนร่วมงานอีกคนชื่อ “เซลิน” ทำงานในวันเสาร์ อาทิตย์ และจันทร์

โซฟีรู้สึกเป็นกังวลใจที่ต้องทำงานในเย็นวันศุกร์ ซึ่งตามการนับเวลาเริ่มต้นของวันในพระคัมภีร์ จะเริ่มนับวันใหม่เวลาอาทิตย์ตกดินของวันหนึ่ง ไปจนถึงเวลาอาทิตย์ตกดินของวันถัดไป ดังนั้นโซฟีไม่สบายใจอย่างยิ่งที่ต้องทำงานในเย็นวันศุกร์จนถึงเวลา 19:00 น. ซึ่งเลยเวลาดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว (เวลาดวงอาทิตย์ตกดินจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับช่วงของวัน และในแต่ละฤดูกาล เริ่มจากเวลา 17:30-18:45 น.)

โซฟีไม่ต้องการลาออกจากงาน เพราะเกาะที่โซฟีตั้งบ้านเรือนอยู่งานหายากมาก และเงินเดือนที่เธอได้รับจากนายจ้างสามารถเลี้ยงดูทั้งครอบครัวได้ โซฟีอธิษฐานต่อพระเจ้า ก่อนที่จะขอเปลี่ยนกะเวลาทำงานกับเซลิน เพื่อนร่วมงาน

ในวันศุกร์หนึ่งขณะที่โซฟีกำลังทำงาน เธอรู้สึกเสียใจที่ต้องทำงานในวันสะบาโตอีกสะบาโตหนึ่ง ทันใดนั้นโซฟีได้รับโทรศัพท์จาก “เซลิน” เพื่อนร่วมงานของเธอ เซลินบอกว่า “ตอนนี้ฉันกำลังอยู่ที่เมือง “โนยูเมีย” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเขตปกครอง “นิวกาลิโดเนีย” เพราะไม่สามารถจองตั๋วเครื่องบินกลับมาที่เกาะ “มาเร” เพื่อรับงานต่อจากเธอในเวลา 19:00 น.ได้ตามปกติ จึงอยากขอให้โซฟีอยู่ทำงานต่อในวันพรุ่งนี้อีกหนึ่งวัน

หลังจากฟังคำขอร้องจบ โซฟีตัดสินใจตอบ “เซลิน” ในทันทีว่า “ไม่ได้.. เธอก็ทราบแล้วว่า วันเสาร์เป็นวันสะบาโตของพระเจ้า และฉันจะไปนมัสการพระเจ้าของฉัน” ตอบเสร็จ ไม่มีเสียงของเซลินพูดอะไรต่ออีก โซฟีจึงวางสาย

สักครู่ใหญ่ โซฟีได้รับข้อความในมือถือของเธอ เป็นข้อความจากเจ้าของร้านขายอาหารที่โซฟีทำงาน ซึ่งกำลังอยู่ที่เมืองหลวงเช่นเดียวกับ “เซลิน”

ข้อความนั้นบอกว่า “เธอต้องเปิดร้านขายอาหารวันพรุ่งนี้ ซึ่งเป็นวันเสาร์”

โซฟี อธิษฐานขอพระเจ้าช่วยเธอในการตัดสินใจ แล้วโซฟีตอบข้อความไปว่า “ไม่...ฉันจะไม่เปิดร้านวันพรุ่งนี้ เพราะเป็นวันที่ฉันจะไปนมัสการพระเจ้า”

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง เจ้าของร้านได้ส่งข้อความกลับมา “ไม่มีปัญหา ไม่ต้องเปิดร้านก็ได้”

ที่โบสถ์ในวันสะบาโตนั้น โซฟี ยังมีความกังวลมาก เธอปรับทุกข์กับสมาชิกสตรีอาวุโสคนหนึ่งในเรื่องปัญหาของเธอ สตรีอาวุโสให้คำแนะนำว่า “ไม่ต้องกลัวมนุษย์...แต่ให้ยำเกรงพระเจ้า”

ในวันอาทิตย์โซฟีทราบว่าเป็นเพื่อนร่วมงานยังไม่กลับ โซฟีจึงเปิดร้าน เจ้าของร้านได้มาที่ร้านในวันอาทิตย์นั้นด้วย และเธอรู้สึกเสียอารมณ์มาก เธอบ่นว่า

“ร้านของเราไม่เคยปิดในวันเสาร์มาก่อน ฉันขอสิ่งว่า อย่าให้เราต้องปิดร้านในวันเสาร์อีก”

โซฟีกล่าวเตือนความทรงจำสตรีเจ้าของร้านว่า “ถ้าคุณจะให้ฉันหยุดทำงาน ก็ให้คุณบอกฉันได้ไม่ต้องเกรงใจ หรือสงสารฉัน”

เจ้าของร้านไม่พูดอะไรต่อ โซฟียังทำงานของเธอต่อไป ต่อมาอีกสองสามสัปดาห์ เจ้าของร้านอนุญาตให้โซฟีหยุดงานได้สี่วัน เพื่อพา “แคทเธอริน” ซึ่งเป็นลูกสาวของเธอเอง ซึ่งอยู่ในวัยรุ่นไปยังเมืองหลวง แต่เมื่อโซฟีกลับมาทำงาน เจ้าของร้านบอกกับโซฟีว่า “เธอต้องทำงานพิเศษสี่วัน เพื่อชดเชยวันที่ได้ลาไป” และสองในสี่วันตกอยู่ในวันสะบาโต

โซฟีพยายามเปลี่ยนวันกับเพื่อนร่วมงาน แต่เจ้าของร้านยืนยันห้ามสับเปลี่ยน เพราะแต่ละคนมีตารางทำงานเต็มอยู่แล้ว ตกกลางโซฟีต้องทำงานในสองวันสะบาโตนั้น และแต่ละวันสะบาโตเมื่อเธอปิดร้านเธอร้องไห้...เมื่อกลับถึงบ้าน และตกกลางคืน โซฟีไม่อาจข่มตาให้หลับได้ ตลอดคืนทำได้แบบหลับๆ ตื่นๆ

ในความทุกข์กังวลใจ โซฟีอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ได้รับอนุญาตให้หยุดในวันสะบาโตด้วย และโซฟีได้ขอให้สมาชิกโบสถ์อธิษฐานเพื่อเธอด้วยเช่นกัน

สองสามวันต่อมา เจ้าของร้านประกาศตารางใหม่ โดยให้โซฟีทำงานล่วงเวลา 3 ชั่วโมงทุกวัน ตามวันที่เจ้าของร้านกำหนดให้ ซึ่งการทำงานล่วงเวลา จะทำให้โซฟีได้รับค่าจ้างมากขึ้น

ส่วนตารางทำงานปกติ เจ้าของร้านบอกกับโซฟีว่า “จากนี้เป็นต้นไปคุณจะทำงานจากวันอาทิตย์ถึงวันพุธ”

โซฟีแทบจะไม่เชื่อหูของตนเอง เธอดีใจและเปิดยิ้มกว้าง พอเลิกงานโซฟีรีบเดินทางกลับบ้าน เพื่อบอกข่าวดีกับสามี

ปัจจุบัน โซฟีได้รับเงินเดือนเป็นหลัก ไม่ค่อยได้ทำล่วงเวลา แต่เธอไม่ใส่ใจในเรื่องนี้ เธอสามารถไปนมัสการพระเจ้าได้ในวันสะบาโต

“เงินเดือน ไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับฉัน” โซฟีบอกกับใครๆ “ความชื่นชมยินดีของฉันคือได้ไปนมัสการพระเจ้าอย่างเป็นอิสระในวันสะบาโต”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างห้องโรงเรียนวันสะบาโตสองห้อง โดยเชื่อมต่อกับอาคารโบสถ์แอ๊ดเวนตีสเมือง “มาเร” ซึ่งเป็นโบสถ์ที่โซฟีไปนมัสการเป็นประจำ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์เพื่อส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะ “นิวคาลิโดเนีย” ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้โบสถ์ของท่าน และตัวท่านเองด้วย

ข้อมูลเพิ่มเติม :

- โปรดอธิษฐานเผื่อหมู่บ้านของโซฟี คือหมู่บ้าน “เมบูเอท” โซฟีและสามี เป็นคู่สามี-ภรรยาเพียงคู่เดียวที่เป็นแอ๊ดเวนตีสในหมู่บ้าน และทั้งหมู่บ้านมีประชากรรวมประมาณ 1,500 คน

สถานที่ตั้งพันธกิจ :

- มิซซันนารี ครอบครัวแรกของแอ๊ดเวนตีส คือ กัปตัน จี.เอฟ.โจนส์และภรรยา ซึ่งแล่นเรือจากออสเตรเลีย เข้าเทียบท่าที่ “นิวเมีย นิวคาลิโดเนีย” วันที่ 23 ตุลาคม 1925 เกาะนี้มีท่าเรือที่เทียบท่าได้ยากที่สุดในแปซิฟิกใต้
- หมู่เกาะแห่ง “นิว คาลิโดเนีย” ประกอบด้วยหมู่เกาะแห่งไพนส์ หมู่เกาะโลยันต์ หมู่เกาะนิวคาลิโดเนีย หมู่เกาะวัลลิส และหมู่เกาะฟูตูนา

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 24 สิงหาคม 2019

ทูตสวรรค์ในลมพายุ

เล่าโดย แอนนี่ ปาอะมา วัย 48 ปี...นิวคาส์โคเนีย

แอนนี่ ปาอะมา เติบโตมาในครอบครัวเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ในแปซิฟิกใต้ แห่งนิวคาส์โคเนีย แต่เมื่อเธอแต่งงานตอนอายุ 16 ปี เธอได้ติดตามสามี และออกจากโบสถ์ไป สามีของแอนนี่คือ “ลีโอเนลล์” หลายปีผ่านไป ทั้งสองมีลูกสองคน

ลีโอเนลล์เป็นนักดื่ม ปอยครั้งเมื่อกลับมาถึงบ้านขณะยังเมาเหล้า สองสามีภรรยา ก็จะทะเลาะกัน มีบางครั้งที่ลีโอเนลล์จะลงมือกับลูกๆ เป็นการระบายอารมณ์

เย็นวันหนึ่ง แอนนี่ได้ยินเสียงเหมือนลีโอเนลล์ตะโกนมาแต่ไกล ขณะเขาขึ้นบันไดมาบนเนินก่อนจะถึงบริเวณตัวบ้าน พื้นดังกล่าวเป็นเขตรอบนอกของเมือง “นิวเมย์” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ แอนนี่คิดในตอนนั้นว่า น่าจะเป็นเสียงโหวกเหวกสามีที่กำลังเมาเหล้า และเมื่อเขาเข้าบ้านมา คงไม่แคล้วจะทะเลาะกันเหมือนครั้งก่อนๆ เมื่อเขาเมากลับมา เขาจะชวนทะเลาะ

มีแสงฟ้าแลบ เสียงฟ้าร้องสองสว่างเป็นครั้งๆ ก่อนหน้าวิหิทยุประกาศรายงานจากกรมอุตุนิยมวิทยาว่า “พายุเฮอริเคน” จะพัดโจมตีทั่วเขตพื้นที่ คาส์โคเนีย และได้แนะนำให้ประชาชนอยู่แต่ในบ้าน เพื่อความปลอดภัย

แอนนี่ไม่ต้องการถูกกักตัวอยู่ในบ้านกับชายขี้เมา ที่เมาแล้วกลายเป็นคนชอบความรุนแรง เธอจึงจูงมือ “มอร์แกน” ลูกสาววัย 3 ขวบ แล้วอุ้ม ลีโอเนลล์ ลูกชายวัย 8 เดือน แล้วตรงไปขึ้นรถยนต์ของครอบครัวซึ่งจอดอยู่ด้านหลังบ้าน ติดเครื่องยนต์ แล้วขับออกไปอีกทางหนึ่ง โดยไม่ผ่านหน้าบ้าน

แอนนี่ขับรถออกไปไกล โดยไม่มีเป้าหมาย เธอเหลือบดูเข็มซึ่งบอกปริมาณของน้ำมันรถ แอนนี่จอดรถใกล้ต้นไม้ข้างทางต้นหนึ่ง เธอไม่แน่ใจว่าเธอขับรถมาถึงไหน แต่เชื่อว่าเป็นสถานที่ปลอดภัยท่ามกลางลมพายุที่โหมกระหน่ำรุนแรง ข้างนอกรถฝนตกหนัก และอากาศเยือกเย็น แอนนี่เพิ่งคิดได้ว่า เธอควรได้นำผ้าห่มติดรถมาด้วยอย่างน้อยสักสองผืนสำหรับลูกๆ

แอนนี่เหลือवल้มองดูลูกทั้งสองที่เบาะหลัง และได้เห็นพวกเขากำลังหลับสนิท ตอนนั้นเธอคิดถึงพระเจ้าขึ้นอย่างจับใจ เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่เธอไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้ แอนนี่จึงอธิษฐานออกมาว่า “โอพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่โปรดพิทักษ์รักษาลูกๆ ของข้าพระองค์ในคืนนี้ให้ปลอดภัยด้วยเถิด...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ในความเหน็ดเหนื่อย ความง่วงจัดได้เข้าครอบคลุมนแอนนี่ เธอจัดให้เก้าอี้หลังเต็มที่ แล้วล็อคประตูโดยเปิดกระจกด้านคนขับ และด้านคนนั่งคู่ด้านละประมาณ 2 นิ้วเพื่อให้อากาศถ่ายเทได้บ้าง ก่อนที่แอนนี่จะหลับตา เธอมองออกไปผ่านหน้าต่างต่างรถ มีแสงสว่างพอประมาณเหมือนสวรรค์เปิดออก แอนนี่มองเห็นบันได มีทูตสวรรค์หลายองค์เดินขึ้นลง (เหมือนยาโคบได้เห็นในความฝันในครั้งก่อนโน้น) แอนนี่แหงนหน้าขึ้น สายตาสอดส่องยาว และซ้ายเพื่อจะมองหาบัลลังก์ของพระเจ้า แต่มองไม่เห็น

ทันใดนั้นแอนนี่มองเห็นทูตสวรรค์สามองค์เดินลงบันไดมา พวกเขาสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว สีขาวจัดขาวกว่าความขาวของสิ่งใดๆ ที่แอนนี่เคยได้เห็นมา พลันทูตองค์หนึ่งลอยมาอยู่ด้านหน้าของรถยนต์ แอนนี่จ้องดูใบหน้าของทูตสวรรค์องค์นั้น มีแสงสว่างออกมาจนไม่อาจมองเห็นใบหน้าได้ชัดเจน เพียงแต่เห็นว่าทูตสวรรค์มีร่างกายสูง และ

มีปีก บริเวณปีก และทั่วทั้งตัวมีแสงสว่างส่องออกมาโดยรอบ ทูตสวรรค์องค์ที่อยู่ด้านหน้ากางปีกออกคลุมหน้ารถของฉันไว้ ส่วนทูตสวรรค์อีกสององค์ยืนอยู่สองข้างของตัวรถ และกางปีกออกคลุมตัวรถไว้ทั้งคัน

แอนนี่รู้สึกตกใจกลัว จนตัวสั่น เธอมีความรู้สึกเหมือนกับว่าตัวรถยนต์เป็นเหมือนเปลนอนของเด็กตัวรถขับช้าๆไปมาเบาๆ ทันใดความอบอุ่นแสนสบายได้เต็มเต็มไปทั่วห้องโดยสารของรถยนต์

ทันใดนั้นความตกใจกลัวของแอนนี่หายไป เธอรู้สึกมีสันติสุขเต็มเต็ม หนังสือของเธอหนักอึ้ง และหลับไป แอนนี่ได้นอนหลับลึกไปอย่างไม่รู้ตัว

แอนนี่ตื่นขึ้นพร้อมเสียงปลุกของนกตัวเล็กๆ หลายตัวที่ส่งเสียงร้องเพลงบนกิ่งของต้นไม้ที่อยู่ข้างรถ เธอตั้งใจได้มองออกไปนอกรถ สายตาทันได้เห็นทูตสวรรค์กำลังหุบปีก และค่อยๆ บินสูงขึ้นไป และหายไปบนท้องฟ้า

ขณะบรรยากาศของสิ่งมหัศจรรย์ได้ค่อยๆ หายไป แอนนี่ตระหนักว่า คำอธิษฐานของเธอได้รับคำตอบในรูปแบบที่ยิ่งใหญ่มาก ทันใดนั้น แอนนี่อธิษฐานอุทิศถวายตัวแด่พระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ขอถวายชีวิตจิตใจของข้าพระองค์แด่พระองค์ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ขอทรงช่วยข้าพระองค์อย่าได้กลับไปใช้ชีวิตในทางโลกอีกต่อไป ข้าพระองค์สัญญาว่าจะดำรงชีวิตเพื่อพระองค์ตลอดไป...กราบทูลในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

เมื่อแอนนี่เหลือบดูเข็มบอกระดับน้ำมันในรถ เห็นมีน้ำมันเหลืออยู่เกือบครึ่งถัง แอนนี่ตัดสินใจขับรถเดินทางกลับบ้านไปหาคุณแม่ของเธอ แอนนี่จำได้ว่าก่อนที่เธอจะออกจากบ้านมาติดตามสามี คุณแม่ต่อต้านไม่ให้เธอปลงใจกับชายคนนี้เป็นสามี ดังนั้นเมื่อแอนนี่กลับบ้านมา แม้จะประสบกับการขาดแคลนเพราะสามีชอบดื่มเหล้า และชอบการสังสรรค์กับเพื่อนฝูง คุณแม่ก็ไม่ได้ให้การช่วยเหลือใดๆ แต่เมื่อแอนนี่ขับรถพาลูกกลับไปถึงบ้าน คุณแม่ให้การต้อนรับแอนนี่อย่างอบอุ่น และให้การต้อนรับหลานทั้งสองอย่างแสนยินดีปรีดา

ที่บ้านของคุณแม่ แอนนี่ได้พบว่า บ้านของเธอที่เธอจากมาพันอันตรายไม่ได้รับความเสียหายใดๆ จากพายุไซโคลน พายุเพียงพัดรูปของ “บ็อบ มาร์เลย์” ซึ่งกำลังดูแลต้นกัญชาตกจากฝ้ายบ้าน และรูปนั้นฉีกขาด และลีออนส์ได้โยนกรอบรูป และรูปที่ฉีกขาดนั้นลงบนเตาไฟนอกบ้าน ส่วนในคืนนั้นที่แอนนี่ขับรถยนต์หนีออกมา ลีออนส์กลับมาเห็นบ้านว่างเปล่าไม่เห็นภรรยาและลูก พร้อมทั้งไม่เห็นรถยนต์ ก็เข้าใจเอาเองว่าแอนนี่ขับรถยนต์พาลูกหนีจากอันตรายของพายุไซโคลน ก็คอยฟังข่าวด้วยความเป็นห่วงอย่างที่สุด อย่างไม่เคยรู้สึกอย่างนั้นมาก่อน ว่าภรรยาและลูกไปอยู่ที่ไหนปลอดภัยหรือเปล่า จนกระทั่งได้ทราบข่าวจากมือถือของภรรยาจึงโล่งอกโล่งใจ

ลีออนส์ ถามแอนนี่อย่างร้อนรนว่า “เมื่อคืนที่ผ่านมามาตอนพายุไซโคลนเข้า คุณและลูกอยู่ที่ไหนผมเป็นห่วงแทบแย่ ผมกลับมาบ้าน พบแต่บ้านว่างเปล่า”

แอนนี่ค่อยๆ พรรณนาว่า “ตอนประมาณสองทุ่มฉันได้ยินคุณแม่เหล้าร้องตระโกนอยู่บนทางเดิน ฉันคิดว่าเป็นคุณกำลังเมาจัด เมื่อเข้าบ้านมาจะต้องทะเลาะกันแน่ ลูกๆก็อาจโดนลูกหลง ฉันจึงพาลูกขึ้นรถรีบขับหนีคุณออกไปโดยทันที” เมื่อลีออนส์ได้ฟัง เขาสิ้นศรัทธา

“นั่นไม่ใช่ผมแน่ เมื่อวานนี้ผมไม่ได้ดื่มเหล้าแม้แต่นิดเดียว คงจะเป็นเพื่อนบ้านคนใด คนหนึ่ง”

หลังจากวันนั้นแอนนี่ และลีออนส์ ปรึบความเข้าใจกัน แอนนี่บอกว่าตอนนี้ฉันได้อุทิศถวายตัวให้กับพระเจ้าแล้ว และฉันจะเป็นคริสเตียนที่ดี และไปนมัสการที่โบสถ์ ฉันคงไม่ต้องอดทนต่ออารมณ์ร้ายต่อคุณแม่เหล้าอีกต่อไป ฉันจะยังอยู่ที่บ้านของคุณแม่ ให้เราจะแยกกันอยู่สักช่วงหนึ่งดูไปว่าเรารักกันจริงไหม และเราจะปรับตัว ปรับใจ ปรับชีวิตให้เข้ากันได้หรือไม่”

แอนนี่รักษาสัญญาของเธอไว้กับพระเจ้าและทำการรับใช้พระองค์ เมื่อลีออนส์ สัญญาต่อหน้าคุณแม่ว่าเขารักแอนนี่จริงใจ และรักลูกทั้งสองสุดหัวใจ ขอให้เขาได้รับโอกาสปรับปรุงตัวใหม่ จะไม่เป็นคนขี้เมาชอบ

ทะเลาะกับภรรยาอีกต่อไป ทั้งสองได้เข้าสู่พิธีแต่งงานที่สนามหญ้าข้างโบสถ์อย่างเป็นทางการอีกครั้ง ส่วนแอนนี่ได้รับการเลือกให้เป็นมัคนายิกของโบสถ์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่แอนนี่เคยทำมา แต่ได้ทิ้งไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน

หลังจากที่ลีโอฮอสตี้ได้ฟังเรื่องที่แอนนี่ และลูกๆ ได้รับการปกป้องโดยทูตสวรรค์สามองค์อย่างน่าอัศจรรย์ ลีโอฮอสตี้ได้เล็งวิธีการใช้ความรุนแรงของเขา และขณะนี้แอนนี่กำลังอธิษฐาน เพื่อให้ลีโอฮอสตี้กลับใจรับบัพติศมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ลูกทั้งสองคนของพวกเขา ปัจจุบันเป็นวัยรุ่นกันทั้งสองคน พวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าเขาทั้งสองเป็นผู้มีส่วนในการอัศจรรย์อันน่าระทึกใจของคินนี่ พวกเขาปรารถนาจะได้รับประสบการณ์บางสิ่งทีคล้ายกันสักครั้งในชีวิตของพวกเขา แอนนี่บอกลูกทั้งสองว่าพวกเขาจะได้รับในวันหนึ่งข้างหน้า

“ลูกๆ ต้องรักษาระดับความสัมพันธ์กับพระเจ้าไว้อย่างใกล้ชิด และสนทนากับพระองค์ทุกวัน...และแล้ววันหนึ่งพระเจ้าจะทรงเผยพระองค์เองให้ลูกๆ ได้ประจักษ์”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก ที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามเป็นพิเศษ เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามส่วนหนึ่ง ได้ถูกนำไปสร้างห้องเรียน สำหรับชั้นเรียนสะบาโตขึ้นสองห้องที่โบสถ์ “มาเร” ในหมู่เกาะ “นิวคาลิโดเนีย” ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวของท่านด้วย

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 31 สิงหาคม 2019

ช่องทางแห่งความหวัง

เล่าโดย วิลเลียม อะราม่า วัย 49 ปี...ประเทศนิวซีแลนด์

วิลเลียม อะราม่า ศาสนาจารย์ ในเมืองด้านเหนือของ “เคอริ-เคอริ” ในประเทศนิวซีแลนด์อ่านอีเมลที่ได้รับอย่างสนใจ ข้อความว่า

“สวัสดี...ช่องทางแห่งความหวัง ผมและภรรยา กำลังจะย้ายมาอยู่ที่เคอริ-เคอริ ในไม่ช้านี้ เราจะมองหาโบสถ์สักแห่งที่เราจะเข้าไปนมัสการ สักครูที่ผ่านมาราพบชายคนหนึ่งนำแผ่นพับมาแจกที่โรงยิมในเคอริ-เคอริ ผมยังสงสัยว่าผมจะสามารถติดต่อเขาได้เมื่อเราไปถึงที่นั่น เราารู้สึกกรำการของคุณ ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...โคลิน ฮอรัส-พอลล์”

ความยินดีเต็มดวงใจของอาจารย์วิลเลียม เมื่อเขาอ่านจดหมาย เขารู้สึกดีใจที่ได้รับทราบว่า มีใครบางคนเฝ้าดูรายการของเขา และดวงใจของพวกเขาได้รับการสัมผัส ตอนนี้มีสามี-ภรรยาคนหนึ่งต้องการมาร่วมนมัสการที่โบสถ์ของเขา เขารู้สึกทึ่งมากทีเดียว

วิลเลียมเขียนตอบว่า เขามีความยินดีที่โคลิน และภรรยาชื่นชอบรายการ “ช่องทางแห่งความหวัง” เขาอธิบายว่าเคอริ-เคอริ ตั้งอยู่ห่างจาก “โอ๊คแลนด์” เมืองใหญ่สุดไปทางเหนือ 155 ไมล์ (250 ก.ม.) เคอริ-เคอริเป็นเมืองขนาดเล็ก มีประชากรอาศัยอยู่เพียง 7,500 คน กลุ่มแอ๊ดเวนตีสมารวมตัวกันเวลา 10:00 น. ในทุกวันสะบาโต ในห้องทำกิจกรรมของผู้เกษียณอายุของชุมชน

“เรามีความยินดีที่คุณและภรรยาจะมาร่วมนมัสการกับเรา โปรดโทรถึงเราได้เสมอ ถ้าคุณต้องการให้เราช่วยเหลือในเรื่องอะไร”

เมื่อโคลินได้รับจดหมาย เขาตอบสั้น ๆ ว่า “ขอบคุณ เราจะมาถึงในเร็ว ๆ นี้”

ศาสนาจารย์วิลเลียมได้ย้ายมารับใช้พระเจ้าในเมืองเคอริ-เคอริไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ เพื่อจะสร้างโบสถ์แอ๊ดเวนตีสหลังแรก ในเวลานั้นมีแอ๊ดเวนตีสครอบครัวเดียวอาศัยอยู่ในเมืองเคอริ-เคอริ และศาสนาจารย์วิลเลียมไม่รู้จักใครเลยหลังจากได้ทำการอธิษฐานในตลอดเวลาหนึ่งเดือน อาจารย์วิลเลียมตัดสินใจเดินทางเปิดโรงยิม คือโรงเล่นกีฬาในร่มขึ้นหลังหนึ่ง

“ศาสนาจารย์วิลเลียมเคยกล่าวเป็นพยานในการประชุมชาวแอ๊ดเวนตีสในหลายที่ว่า “พระเจ้าทรงประทานแนวคิดอันยอดเยี่ยมนี้ให้ผม ในสมองของผมตอนนั้นมีความท้าทายเกิดขึ้นว่า ทำไมผมไม่สร้างโรงยิมขึ้นเพื่อการประกาศพระกิตติคุณผ่านให้การให้บริการ” ผ่านโรงยิมนี้ผมได้จะพบปะผู้คนมากหน้าหลายตา

และศาสนาจารย์วิลเลียมได้พบกับผู้คนมากมายผ่านโรงยิม และอีกอย่างหนึ่งคือเขาได้แจกใบปลิวเชิญให้ผู้คนชม “รายการช่องทางแห่งความหวัง-นิวซีแลนด์” ซึ่งเป็นรายการที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายการประกาศทางโทรทัศน์เป็นผู้จัดทำขึ้น เป็นรายการนานาชาติ และส่งไปออกอากาศตามสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นตามเมืองหรือประเทศต่างๆ รายการนี้ได้เริ่มต้นขึ้นจากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามในปี 2016 และได้ดำเนินการต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน อย่างก็ดีผู้จัดรายการท้องถิ่นอาจทำรายการเสริมรายการหลักขึ้นมาเองก็ได้

รายการหนึ่งที่ศาสนาจารย์วิลเลียมจัดทำขึ้นเพื่อเสริมกับรายการหลักของ “ช่องทางแห่งความหวัง” คือข้อแนะนำในการออกกำลังกายในโรงยิมเป็นประจำ ในรายการดังกล่าวศาสนาจารย์วิลเลียมพรรณาน่าว่า มีหลายคนเป็นกังวลเกี่ยวกับความแข็งแรงของสุขภาพด้านร่างกาย ซึ่งก็ดีและจำเป็น แต่ท่านเคยคิดบ้างไหมเกี่ยวกับสุขภาพด้านจิตวิญญาณของท่านเอง”

รายการเสริม และรายการหลักของ “ช่องทางแห่งความหวัง” สร้างความประทับใจให้โคลิน และโรบินซึ่งกำลังเตรียมจะย้ายจากเมืองไคเทีย ซึ่งอยู่ที่ศตวันเจียงเหนือมาอยู่ที่เมืองเคอริ-เคอริ

ในวันสะบาโตต่อมา โคลินและโรบิน เดินทางมาที่โบสถ์ที่อาจารย์วิลเลียมเป็นศิษยาภิบาลเป็นครั้งแรก สมาชิกโบสถ์ทั้งสองคนให้การต้อนรับคู่สามี-ภรรยาอย่างอบอุ่น พวกเขาชื่นชมข่าวสารจากเรื่องเทศนาและอาหารเที่ยงที่รับประทานดูเป็นครอบครัวเดียวกันอย่างอบอุ่น

ทุกคนต่างให้ความเป็นเพื่อน เป็นพี่น้องในครอบครัวของพระเจ้าต่อโคลินและโรบิน ทำให้สามีภรรยาผู้นี้กลับมานมัสการกับพี่น้องแอ็ดเวนตีสอย่างสม่ำเสมอ

ต่อมาอาจารย์วิลเลียม และสมาชิกทั้งหลายทราบว่า มิสเตอร์โคลิน อายุ 75 ปี เมื่อสมัยเป็นหนุ่มเป็นนักบินจักรยาน เคยได้เหรียญทองในการแข่งขันระดับประเทศอยู่หลายปี อาจารย์วิลเลียมได้ทราบว่า โรบินชื่นชมรายการโทรทัศน์ “ช่องทางแห่งความหวัง” ในวันสะบาโตเมื่อเธอพบอาจารย์วิลเลียม เธอจะพูดว่าเราได้เห็นอาจารย์ในรายการโทรทัศน์ระหว่างวันของสัปดาห์ พอวันสะบาโต ก็ได้พบอาจารย์ที่โบสถ์

อาจารย์วิลเลียมกล่าวว่า “นี่คือวิธีที่พระเจ้าสามารถสื่อสารกับเหล่าผู้ไม่ประสงค์จะเปิดตัวในเรื่องศาสนาให้คนอื่นรับรู้ พวกเขาไม่ประสงค์ให้ผู้คนพบเห็นในโบสถ์” แต่ผ่านรายการโทรทัศน์ “ช่องทางแห่งความหวัง” พวกเขาสามารถนั่งอย่างสบายอยู่ในบ้านของพวกเขา ขณะที่รับฟังข่าวสารของพระเจ้า”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตเป็นประจำ และถวายเป็นพิเศษในวันสะบาโตที่สิบสาม เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ของไตรมาสที่สองของปี 2016 ส่วนหนึ่งได้ถูกส่งไปช่วยในการผลิตรายการสำหรับ “ช่องทางแห่งความหวัง” เพื่อในทุกบ้านในประเทศนิวซีแลนด์จะสามารถรับฟังข่าวสารได้อย่างสม่ำเสมอ ...ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และทั้งครอบครัวด้วย

ข้อมูลด่วน

- สอดคล้องกับ “บันทึกของกินเนส” ชื่อสถานที่ที่ยาวที่สุดในโลกคือ “ห้วมาทาวอากาศทันกิกันกาโค ออทัมอะที่พอคโคเวนาอาคิทานาฮาฮูม” ซึ่งเป็นชื่อเนินเขาแห่งอ่าวฮอคส์ เบย์ ประเทศนิวซีแลนด์
- นิวซีแลนด์เป็นที่อยู่ของแมลงยักษ์ เป็นแมลงที่มีน้ำหนัมากที่สุดในโลกในจำพวกแมลง กล่าวคือ มีน้ำหนักมากกว่านกกระจอก และมีลักษณะเหมือนแมลงสาบยักษ์
- ในปี 1893 ประเทศนิวซีแลนด์เป็นประเทศแรกที่ใช้สิทธิ์สตรีลงเลือกตั้งได้
- เซอร์ เอ็ดมันด์ ฮิลลารี เป็นบุคคลแรกในโลกที่ปีนถึงยอดเอเวอเรสสำเร็จ ในปี 1953 เซอร์เป็นชาวนิวซีแลนด์
- ประชากร 15 เปอร์เซ็นต์ของประเทศนิวซีแลนด์เป็นชาวพื้นเมืองเผ่า “เมารี”
- แม้ว่าประเทศนิวซีแลนด์จะขนาดพอๆ กับประเทศญี่ปุ่น แต่มีประชากรเพียง 4,700,000 คนเท่านั้น ถือว่าเป็นประเทศที่พลเมืองน้อยที่สุดประเทศหนึ่ง
- ชาว “เมารี” เรียกชื่อ “นิวซีแลนด์” หมายถึง “แผ่นดินแห่งก้อนเมฆยาวสีขาว”
- นก “คี”(kea) เป็นนกพื้นถิ่นของประเทศนิวซีแลนด์ เป็นนกที่บ่อยครั้งใช้ปากอันทรงพลังดึงยางที่ขอบปัดน้ำฝนของรถยนต์ที่จอดไว้แล้วกลืนกินเข้าไป

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสในประเทศนิวซีแลนด์ อยู่ภายใต้การดูแล ของสำนักงานสหมิชชั่นคอนเฟอเรนซ์ มีโบสถ์รวม 83 หลัง มีกลุ่มนมัสการ 26 กลุ่ม มีสมาชิกโบสถ์ 13,167 คน ประชากรทั้งประเทศมี 4,792,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน จะมีชาวแอ็ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 364 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 กันยายน 2019

สมาชิกของแก๊งสำหรับพระเจ้า

เล่าโดย เจย์สัน โรเจอร์ วัย 36 ปี...ประเทศนิวซีแลนด์

เจย์สัน โรเจอร์ ร้องทูลขอต่อพระเจ้า ทั้งๆที่เขาไม่รู้จักพระองค์ ตอนที่เขาอายุได้ 12 ปี

“ผมไม่ทราบว่ามีอะไรหรือทำไม” เจย์สัน พยายามนึกถึงเหตุการณ์ครั้งอดีต และเล่าต่อว่า “คืนนั้นผมรู้สึกโดดเดี่ยวมาก เป็นคืนเดือนมืด ผมร้องไห้กึ่งเกลือกบนหมอนของผม”

เจย์สันตอนนั้นอายุเพียง 12 ขวบ เป็นลูกคนเล็กสุดในครอบครัว ของเด็กจำนวน 9 คน พวกเขาอาศัยอยู่กับลุง และป้าในภาคเหนือของประเทศนิวซีแลนด์ คืนนั้นในความเปลี่ยวเปลี่ยว เขาอธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยให้เขาพบทางสว่างแห่งชีวิต

คุณพ่อ และคุณแม่ถือว่าเจย์สันเป็นเด็กดีร้อย ไม่เชื่อฟัง ไม่สามารถควบคุมได้ ความเกรงกลัวๆ ของเจย์สันทำให้เขาต้องถูกไล่ออกจากโรงเรียน แม้ว่าเจย์สันจะอายุเพียง 12 ปี ต่อมาเขากับเพื่อนๆ จัดประตูบ้านคนอื่นแล้วขโมยสิ่งของ ขณะที่เด็กที่โตกว่าในแก๊งบุกกุญแจรถยนต์ ได้หยิบกุญแจนั้นมาสตาร์ทเครื่อง และขับรถยนต์คันนั้นพาทั้งแก๊งหลบหนีไป

เจย์สันเข้าๆ ออกๆ จากสถานพินิจหลายรอบ ตอนออกจากสถานพินิจครั้งหลังสุดเขาอายุ 15 ปี เขาหยุดเป็นขโมย แต่ร่วมมือกับพวกนักเลงรถ เขารับซื้อรถเก่าๆ เพื่อนำไปทะเบียน และหมายเลขรถมาสวมรถใหม่ที่คนในเครือข่ายของเขาขโมยรถสวยๆ มาสวมทะเบียน โดยได้รับความร่วมมือกับนายทะเบียนคนหนึ่ง และขายรถคันนั้นไปในตลาดมืด ในรอบสามปีกลุ่มของเขาขายรถยนต์ไป 9 คัน แต่ละคันได้กำไรดี พวกเขาจะแบ่งสรรผลกำไรกันตามสัดส่วนความเสียง

ในโอกาสต่อมาพ่อแม่ของเจย์สันรับเจย์สันเข้าไปอยู่ในบ้าน พวกเขาย้ายไปอยู่ในเมืองใหญ่ คือเมือง “ฮ็อคแลนด์” ทางภาคเหนือของประเทศนิวซีแลนด์

เจย์สันถลาลึกลงมากขึ้นในด้านอาชญากรรม อายุเพียง 15 ปี เขาได้พบรักและกินอยู่ด้วยกันกับเด็กสาวชื่อ “คริสตัล” ทั้งสองย้ายไปอยู่กับพ่อแม่ของคริสตัลซึ่งเป็นชาวไร่ และลักลอบปลูกต้นกัญชาในไร่ของพ่อแม่ของคริสตัล เจย์สัน และคริสตัล ขายกัญชาที่ปลูกได้ให้เครือข่ายได้เงินมาใช้จ่ายอย่างสบายมือ เขาดำเนินชีวิตเป็นผู้ปลูกกัญชาอยู่สองปี ในที่สุดเจย์สันได้กลายเป็นผู้เสพติดกัญชา และยาเสพติดอื่นอีกด้วย เขาและภรรยาขายกัญชาและยาเสพติดอื่นบางตัว ทำให้ทั้งสองมีเงินทองฐานะร่ำรวย พวกเขาดำเนินชีวิตเลวร้ายอยู่เช่นนี้ถึง 11 ปีก่อนจะได้พบกับทางสว่าง ที่เจย์สันเคยอธิษฐานขอจากพระเจ้าไว้

เจย์สัน เมื่อกลับใจใหม่แล้ว ได้เล่าชีวิตย้อนหลังว่า “ผมมีส่วนร่วมในแก๊งคนชั่ว และทำผิดกฎหมายหลายอย่าง ทั้งการบุกกรุกเข้าไปในบ้าน จับคนไปเรียกค่าไถ่ ชูกรรโชกทรัพย์ ผมมีคนปรุงยาเสพติดให้ผมสามคน และตัวแทนปล่อยยาให้กับผมสี่คน ซึ่งผมเป็นหัวหน้ากลุ่ม

ในช่วงรุ่งโรจน์ผมมีเงินสดพกติดตัวเป็นหลายแสนบาท สำหรับซื้อ หรือขายยาเสพติด นอกจากยาเสพติด ผมยังขายยาบรรเทาเสพติดด้วย ซึ่งมีชื่อว่า “เมทซ์” (methadone) มีฤทธิ์คล้ายมอร์ฟิน ใช้รักษาคนติดเฮโรอีน ในขณะเดียวกันแก้ปวด และลดไข้ได้ด้วย ผมมีเงินไหลเข้าออกผ่านมือวันละประมาณสองแสนบาท

อยู่มาวันหนึ่งชายคนที่ชื่ออันดรูว์ พบเจย์สันที่สระว่ายน้ำ ทั้งสองคุยถูกคอกัน อันดรูว์ชวนให้เจย์สันไปเข้าหลักสูตรการต่อสู้แบบผสมผสาน ชื่อว่า “คิกบ็อกซิ่ง” เป็นชั้นที่เปิดสอนฟรี เจย์สันรับปากทันที เขาเองก็อยากจะเพิ่มพูนทักษะประเภทนี้ เพื่อไว้ป้องกันตัวเอง

เจย์สันไปเข้าชั้นคิกบ็อกซิ่งในเย็นวันพุธ อันดรูว์นั่นเองเป็นครูสอนในชั่วโมงแรก ซึ่งเริ่มด้วยการออกกำลังกายตามหลักสูตรจนเหงื่อไหลโชก จากนั้นอันดรูว์เชิญให้ทุกคนผู้เข้าร่วมฝึกนั่งพักบนเก้าอี้รอบโต๊ะ มีคนหนึ่งยกกล่องมาให้อันดรูว์ ข้างในเป็นพระคัมภีร์หลายเล่ม อันดรูว์หยิบพระคัมภีร์ขึ้นมา และแจกให้ผู้เข้าชั้นฝึก ซึ่งนั่งอยู่รอบโต๊ะคนละเล่ม จากนั้นเขาประกาศว่า “ตอนนี้ให้เราแบ่งปันคำสอนที่เป็นอมตะแก่กันและกัน”

เจย์สันแทบช็อก ถามในใจตนเองว่า “นี่อะไรกัน” อยากจะลุกเดินกลับไป แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าคืออะไร เขานั่งอยู่ต่อคอยดูว่าอันดรูว์จะพูดอะไรต่อไป

ขณะที่อันดรูว์พูดไปประมาณ 30 นาที ในใจของเจย์สันมีการต่อต้านพระเจ้าเกือบตลอดเวลา เขาคิดสงสัยว่า “ใครคือพระเจ้า” เจย์สันคิดว่า “ผมเองเป็นพระเจ้าในแวตวงของผมเองไม่ใช่หรือ ผมมีคนที่ทำงานให้กับผม มีอาณาจักรของผมเอง ผมได้รับการนับถืออย่างสูง มีอิทธิพล และเงินทองพร้อมที่จะให้คนในอาณาจักรของผมพึ่งพาได้ ผมก็เป็นพระเจ้าองค์เล็ก ๆ ในแก๊งของผมเองไม่ใช่หรือ”

ในที่สุดก่อนจบรายการสำหรับวันนั้น อันดรูว์จบรายการด้วยการอ่านพระธรรม มัทธิว 6:19-20 ซึ่งมีข้อความว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่อาจเป็นสนิม และที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกิน และไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีใครขุดช่องลักเอาไปได้”

เจย์สันรู้สึกสับสน เขาจะฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ในสวรรค์ได้อย่างไร เพื่อไม่ให้เงินทองที่เขาถืออยู่มากมายปลอดภัยจากขโมย จากโจร หรือถูกยึดไปโดยมือของกฎหมาย

เจย์สันครุ่นคิดเป็นครั้งคราวตลอดทั้งสัปดาห์ และกลับเข้าชั้น “คิกบ็อกซิ่ง” ในวันพุธถัดมาอีก หลังจากฝึกศิลปะป้องกันตัวได้สามสัปดาห์ อันดรูว์ถามเจย์สันว่า “ดูคุณก้าวหน้ากว่าผู้เข้าฝึกคนอื่น ๆ นะครับ คุณจะช่วยผมในชั้นฝึกฝนได้ไหมครับ” เจย์สัน รู้สึกประหลาดใจ และยินดี แต่เพื่อเจย์สันจะให้เขามีคุณสมบัติพร้อมมากขึ้น เขาต้องต้องเข้าหลักสูตร “ปฐมพยาบาล” ที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสปาปาโทโท จัดขึ้นให้เสร็จก่อน

ไม่นานต่อมาเจย์สัน และภรรยา คริสตัล และลูก ๆ ของเขาทั้งเจ็ดได้ไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส และในปีถัดมาเจย์สัน และภรรยา และลูกอีก 5 คนได้รับบัพติศมาพร้อมกันในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ส่วนลูกคนที่ 6 และ คนที่ 7 เจย์สัน และคริสตัล ได้อุทิศถวายพวกเขาให้พระเจ้าในวันสะบาโตเดียวกัน

วันที่เจย์สัน รับบัพติศมา พร้อมกับภรรยา และลูก ๆ เขามีอายุ 36 ปี ชีวิตของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงทันที แต่กว่าจะสมบูรณ์แบบก็สามปีต่อมา

เจย์สันบอกว่า “ผมไม่ต้องอยู่บ้านหลังใหญ่มี ร.ป.ภ. ที่หน้าประตูอีกต่อไป รั้วบ้านที่เคยสูง 6 ฟุต ต้องมีไม้เบสบอลหลายอัน มีปืนสั้น ปืนยาว และมีดเล่มใหญ่ยาวสตีลแรมโบ้ไว้ป้องกันตัว ก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป ตอนนี้เราอาศัยอยู่ในบ้านที่มีรั้วเตี้ย ๆ ก็ใช้ได้แล้ว และผมกลายเป็นคนอาสาช่วยงานคนอื่นทั่วไป”

เจย์สันยังเป็นผู้ช่วยสอนชั้น “คิกบ็อกซิ่ง” คือเป็นผู้ช่วยอันดรูว์เหมือนเดิม ซึ่งนอกจากครอบครัวของเจย์สันเองในช่วงเวลาหนึ่งปี มีผู้เรียนในชั้น “คิกบ็อกซิ่ง” อีก 6 คนรับบัพติศมา เมื่อเจย์สันนี้ยกยอนหลังน้ำตาแห่งความคิดถึงคุณพ่อ คุณแม่ เจย์สันกล่าวว่า “ผมเคยได้รับโทรศัพท์จากคุณแม่ของผมทุกวัน ตอนนั้นผมรับเอาพระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิตแล้ว คุณแม่หายห่วงในตัวผม คุณแม่โทรถึงผมประมาณสองสัปดาห์ต่อครั้ง ผมถือว่าเป็นสัญญาณที่ดีมาก ๆ”

อย่างไรก็ดี ผมกำลังอธิษฐานเผื่อคุณพ่อ คุณแม่ และพยายามเป็นพยานกับคนทุกวิถีทาง โดยมีความหวังว่าสักวันหนึ่ง ทั้งคุณพ่อ และคุณแม่จะรับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด”

เจย์สันเป็นพยานว่า ตอนนี้ผมมีสันติสุข มีความสุขดีมาก “ผมจะไม่เปลี่ยนจากที่เป็นอยู่ตอนนี้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ตอนนี้ผมเป็นสาวกของพระเยซู และผมต้องการแบ่งปันความรอดของพระองค์ให้แก่คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในทางใดทางหนึ่งที่ผมสามารถทำได้ หรือพระเจ้าทรงประสงค์ให้ผมเป็น หรือให้ผมทำ”ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายทรัพย์ เพื่อให้โครงการประกาศต่างๆ เช่นการจัดให้มีหลักสูตร “คิดบ็อกซิ่ง” หรือ สร้างโรงยิม เพื่อจุดประสงค์ในการประกาศ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน

สถานที่ตั้งพันธกิจ:

- นับย้อนหลังไปปี 1874 คำสอนของคริสตจักรเซเวนธ์แอดเวนติสได้จุดประกายขึ้นในประเทศนิวซีแลนด์ โดยเพื่อนๆ และญาติๆ ในสหรัฐอเมริกาได้ส่งสิ่งพิมพ์ของแอดเวนติส ให้เพื่อนๆ และญาติที่อยู่ในประเทศนิวซีแลนด์
- นับย้อนหลังไปยังปี 1885 ศาสนาจารย์แอดเวนติส เอส. เอ็น. แฮสเคลล์ ได้เดินทางไปอ็อกแลนด์ จากประเทศออสเตรเลีย โดยขึ้นจากเรือและพักที่บ้านของ เอ็ดวอด แฮร์ และภรรยา ซึ่งได้กลับใจเป็นแอดเวนติสคู่แรกในประเทศนิวซีแลนด์ ภายในสี่สัปดาห์ เกิดมีกลุ่มขนาดเล็กของผู้รักษาวินัยสะบาโตเกิดขึ้นที่เมืองอ็อกแลนด์

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 กันยายน 2019

เดินรุดไปข้างหน้าเสมอ

โดย โจลี ราโบ วัย 67 ปี...ประเทศฟีจี

โจลี ราโบ เป็นตัวแทนประกันชีวิตในฟีจี มองจากเตียงในโรงพยาบาลไปยังโบน้าว่าวุ่นใจของคุณหน้าของเขา

“หลานเอ๋ย หลานต้องออกจากโบสถ์นั้นมานะ และอย่านำหลักความเชื่อของโบสถ์นั้นไปเผยแพร่ที่หมู่บ้าน” คุณหน้าบอก “ถ้าหลานไม่เชื่อหลานจะได้รับคำสาป โชคร้ายต่างๆ จะประดังเข้ามาสู่ชีวิตของหลาน หากหลานนำหลักความเชื่อใหม่เข้ามาสู่หมู่บ้านของเรา เพราะว่าหลานนมัสการพระเจ้าในวันที่แตกต่างจากวันที่เราเคยนมัสการกันมานั้นเป็นวันที่ผิด เห็นไหมตอนนี้หลานบาดเจ็บต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล มันเป็นผลลัพธ์จากการที่หลานมีความเชื่อผิดๆ นั้นเอง”

โจลีมองไปยังแขนทั้งสองข้างของเขา มันถูกเข้าเฝือกไว้ เพราะกระดูกแขนทั้งสองหักในอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งอุบัติเหตุครั้งนี้ได้คร่าชีวิตหลานชายสองคนของเขาไป

โจลีรับบัพติศมาเมื่อเดือนก่อน เขามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแบ่งปันความเชื่อให้กับชาวบ้านในหมู่บ้าน “นาบูชิวา” หมู่บ้านที่อาศัยอยู่ตั้งแต่เกิด แต่เขาได้รับการต้อนรับอย่างไม่เป็นมิตรจากชาวบ้าน ทั้งๆ ที่หลายคนเป็นญาติใกล้ชิด และเป็นสมาชิกโบสถ์เดิมที่เขาเคยเป็นสมาชิกมาก่อน กระนั้นโจลีได้จัดให้มีการประชุมในที่สาธารณะขึ้น และมี 10 คนรับบัพติศมา จากนั้นโจลีได้จัดการซื้อที่ดินเพื่อเป็นที่ตั้งของโบสถ์ ซึ่งเขาได้กำหนดวันที่จะสร้างโบสถ์ใหม่ไว้ โดยขอให้สมาชิกใหม่มาลงแรงช่วยกันปรับหน้าดินให้เรียบ เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการสร้างโบสถ์

ก่อนถึงวันนัดที่จะมีการเคลียร์พื้นที่ โจลีตื่นแต่เช้าขับรถเก๋งซูบารุของเขาไปส่งหลานอายุ 27 ปีที่สนามบิน “นาดี” ในรถเก๋งยังมีคุณแม่ของหลานชาย และน้องของหลานชายอีกสองคน และบุตรชายวัย 12 ปี บุตรชายของโจลีเองอีกคนหนึ่ง รวมเป็น 6 ชีวิตรวมทั้งโจลีเองบนรถคันนั้น

ขับรถไปเพียงชั่วโมงเศษ เวลาประมาณ 4:00 น. โจลี วัย 67 ปีรู้สึกตัวว่างว่องจัดและวูบไป รถยนต์เฉลออกนอกถนน พลิกคว่ำหลายตลบลงข้างทาง หลานชายวัย 27 ปี และน้องถัดจากเขาคืออีกคนได้รับบาดเจ็บสาหัส และเสียชีวิตแทบจะทันที ส่วนคุณแม่ของหลานและหลานอีกคนอายุเพียง 13 ปีได้รับบาดเจ็บค่อนข้างหนัก รถกู้ภัยได้นำส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล โจลีเองแขนหักทั้งสองข้าง มีคนเดียวที่มีเพียงรอยฟกช้ำคือบุตรชายวัย 12 ปีของโจลีเอง ซึ่งเด็กคนนั้นหมอเพียงตรวจเช็คร่างกาย และอนุญาตให้กลับบ้านได้ในวันนั้น

คุณหน้าของโจลี ผู้ที่ได้มาเยี่ยมโจลีที่โรงพยาบาล คือผู้ส่งโจลีไม่ให้สร้างโบสถ์แอดเวนตีสขึ้นในหมู่บ้าน ด้วยเกรงว่าเขาจะได้รับอันตราย

โจลีพูดแสดงความรู้สึกขณะนอนอยู่บนเตียงโรงพยาบาลว่า “คุณหน้าครับ คุณหน้ามีลูกชายเพียงคนเดียว ถ้าผมตายบนเตียงในโรงพยาบาลนี้แทนลูกชายของคุณหน้าได้ เพื่อให้เขาเป็นแอดเวนตีสเพียงวันเดียว ผมจะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับโอกาสที่ได้มอบชีวิตของผมให้กับลูกชายของคุณหน้า”

คุณหน้าหันหน้าออกไป มีน้ำตาไหลหยดลงมาที่แก้มทั้งสองข้าง ทั้งน้ำ และหลานไม่มีใครพูดอะไรต่อ คุณหน้าได้ลุกขึ้น และเดินออกจากห้องไป

แม่โจลีได้พูดด้วยความเชื่อมั่น แต่เขาเริ่มไม่แน่ใจเกี่ยวกับการสร้างโบสถ์ เขาอธิษฐานตลอดหนึ่งเดือนที่เขานอนรักษาตัวในโรงพยาบาล เขาอธิษฐาน “พระบิดาเจ้าที่รัก ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะข้าพระองค์กำลังทำตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือเปล่า”

แต่เมื่อโจลีออกจากโรงพยาบาล เขาไม่สงสัยเลย โบสถ์จะต้องถูกสร้างขึ้น เขาสามารถแสดงความเห็นพร้อม กับ เอลเลน จี.ไวท์ ซึ่งเขียนไว้ว่า “ความยุ่งยากเจ็บปวดได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า จากวันผู้ ครุฑาในพระเจ้าชื่ออาเบลต้องตายเพราะความเชื่อ เหล่าบรรพชนต่างได้รับความทุกข์ยากจากการเป็นคนสัตย์ซื่อ เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า ผู้เป็นศิระของคริสตจักรก็ได้ทนทรมานแทนที่เรา อัครทูตคนแรก และคริสตจักร ตั้งเดิมถูกข่มเหง ช่วงเวลาแห่งยุคมืด เหล่าผู้ยืนหยัดในความจริงนับล้านต้องสละชีวิต ช่วงการปฏิรูปศาสนาที่เช่นกัน ผู้สัตย์ซื่อยืนหยัดในความจริงได้รับทุกข์ยากเดือดร้อน ดังนั้นเหตุใดเราผู้ยืนหยัดในความจริง ผู้ได้รับพระพรแห่ง ความหวังแห่งชีวิตชั่วนี้วันใด ถูกเรียกให้ดำเนินชีวิตอันสมบูรณ์ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จมาในไม่ช้าจะยอมอ่อนข้อ และหลบเลี่ยงจากชีวิตแห่งความทุกข์ยากลำบากเล่า” (เอลเลน จี.ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 1, หน้า 78)

โจลีตระหนักว่า ความทุกข์ยากเดือดร้อนสามารถเกิดขึ้นได้ ขณะที่เหล่าผู้เชื่อแท้ทำการเผยแพร่พระ- กิตติคุณ เพราะว่าซาตานรู้สึกโกรธไม่พอใจ ด้วยเหตุนี้โจลี และเหล่าผู้เชื่อจึงได้ลงมือสร้างโบสถ์อย่างง่าย ๆ และ โบสถ์หลังนี้แล้วเสร็จในเวลาหนึ่งเดือน

โจลีมีความสุขมากที่หมู่บ้านของเขามีโบสถ์หลังหนึ่ง แต่เขาปรารถนาจะสร้างโบสถ์ขึ้นอีกหลังหนึ่ง ตอนนี้จะสร้างขึ้นที่หมู่บ้าน “คิววา” แต่โจลีไม่ประสงค์จะให้มีการสร้างเกิดขึ้นกับใคร ดังเขาเองและสมาชิก โบสถ์คนอื่นๆ ตัดสินใจอธิษฐาน และทำการอดอาหารสองครั้งต่อหนึ่งสัปดาห์ ขณะที่พวกเขาออกไปเยี่ยม เยียนบ้านต่อบ้านในหมู่บ้านคิววา

“โอ..องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์มีประสบการณ์เรื่องเศร้าเกิดขึ้นในหมู่บ้านของข้าพระองค์” โจลีทำ การอธิษฐานทุกวัน “ตอนนี้ข้าพระองค์ และพี่น้องแห่งความเชื่อออกไปเป็นพยานในหมู่บ้านใกล้เคียง โปรดอย่า อนุญาตให้มีประสบการณ์เจ็บปวดรวดร้าวเกิดขึ้นเหมือนครั้งที่แล้ว โปรดทรงนำข้าพระองค์ในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำ และอย่าให้เกิดประสบการณ์เศร้าเสียใจอย่างเดียวกันอีก”

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจเกิดขึ้น ชาวบ้านคนหนึ่งเชื่อเชิญชาวแอ็ดเวนติส และโจลีไปเปิดการนมัสการในบ้านของ เขา ซึ่งต่อมามีภายหลังเขาได้อุทิศที่ดินแปลงหนึ่งให้สร้างโบสถ์แอ็ดเวนติสขึ้นด้วย

โจลีสกล่าวว่า การอธิษฐานและการอดอาหารได้ช่วยโบสถ์ได้รับการสร้างขึ้นอย่างไม่ยากลำบาก

ต่อจากนั้นโจลีได้เดินไปยังหมู่บ้านที่สามชื่อหมู่บ้าน “บุเรตตู” เช่นเดียวกับครั้งก่อน โจลี และสมาชิกโบสถ์ได้ อธิษฐาน และอดอาหาร พวกเขาตื่นตื่นดีใจ ที่หัวหน้าหมู่บ้าน และครอบครัวของเขาพร้อมใจกันรับบัพติศมา

แต่ในหมู่บ้านที่สาม ที่หัวหน้าหมู่บ้านรับบัพติศมาทั้งครอบครัว ก่อนที่โจลี และพี่น้องสมาชิกจะสร้าง โบสถ์ขึ้น ความเศร้าเสียใจได้เกิดขึ้น หัวหน้าหมู่บ้านตายด้วยโรคเบาหวาน ชาวบ้านทั้งหลายรู้สึกสงสยกันมากกว่า หัวหน้าหมู่บ้านได้รับการลงโทษเพราะเขา และครอบครัวรับความเชื่อของแอ็ดเวนติส หรือว่าบังเอิญหัวหน้าหมู่บ้าน มาเสียชีวิตเพราะโรคเบาหวานในตอนนี ซึ่งแน่นอนโรคนี้ได้เกิดขึ้นกับหัวหน้าหมู่บ้านมาหลายปีแล้ว คนใกล้ชิด หัวหน้าหมู่บ้านยอมทราบในความจริงข้อนี้

โจลีสกล่าวว่า พญามารใช้ความตายของหัวหน้าหมู่บ้านเป็นประเด็นโจมตีงานของแอ็ดเวนติส แต่โจลี เชื่อว่าโบสถ์หลังที่สามจะเกิดขึ้นได้แน่ โจลีกำลังรอเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ ที่จะ นำไปเป็นกองทุนธรรงค์ให้ประชาชนบ้องกันไม่ให้เป็นโรคเบาหวาน ไม่ต้องถูกตัดนิ้วเท้า หรือเท้าเพราะ โรคเบาหวาน (ถ้าเป็นแล้วก็วิธีที่จะอยู่กับมัน) โครงการนี้ชื่อว่า “ช่วยรักษานิ้วเท้าไว้ 10,000 นิ้ว” (ทั้งนี้เพราะผู้เป็น

เบาหวานขั้นรุนแรงเมื่อน้ำเท้าหรือเท้าเป็นแผลจะลุกลามรักษาไม่หาย จะต้องตัดนิ้วเท้า หรือเท้าออกไปเพื่อรักษาชีวิต)

โจลี กล่าวว่าพระเจ้าจะทรงชนะในหมู่บ้าน เราคงจำได้ในตอนต้นของข่าวต่างแดนวันนี้ คุณหน้าของโจลี ขอร้องไม่ให้โจลีสร้างโบสถ์ในหมู่บ้าน หรือทำการประกาศเรื่องแอ๊ดเวนตีสต่อไป เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดผลร้ายเกิดขึ้นกับโจลี และผู้ประกาศอื่นๆ และโจลีตอบว่า “เขายินดีที่จะตายแทนลูกชายคนเดียวของคุณหน้า ขอเพียงลูกชายของคุณหน้ากลับใจมาเชื่อ และรับบัพติศมาในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ซึ่งต่อมาลูกชายของคุณหน้าคนนี้ และลูกๆ ของเขาสักคนได้รับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส

โจลีกล่าวว่า “เมื่อผมเชื่อเชิญคุณหน้าของผมก่อนเธอตาย คุณหน้าขอขอบคุณผมสำหรับการที่ผมได้แบ่งปันข่าวสารแห่งความรอดแก่ลูกชายคนเดียวของคุณหน้า” โจลีกล่าวซ้ำอีกว่า “พระเจ้าทรงควบคุมดูแลเหนือทุกสิ่ง ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์เพื่อช่วยส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าทั่วโลก และโดยเฉพาะในไตรมาสนี้ ส่วนหนึ่งจะถูกส่งไปเป็นกองทุนการณรงค์ต่อต้านโรคเบาหวานในหมู่เกาะฟีจีขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน

สถานที่ตั้งพันธกิจ:

- ฟีจี มีโบสถ์ 166 หลัง มีกลุ่มนมัสการ 101 แห่ง และมีสมาชิกโบสถ์ 26,487 คน มีประชากรรวม 878,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน มีแอ๊ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 33 คน
- มีโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสสองแห่งในฟีจี (1) โรงเรียนมัธยม นาเวซาอู และ (2) วิทยาลัยซัว แอ๊ดเวนตีส

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 กันยายน 2019

การสนทนาในงานศพ

เล่าโดย โคลิเทลา วัย 33 ปี...ประเทศฟิลิ

โคลิเทลา เป็นชื่อเต็ม แต่ชาวบ้านทั่วไปเรียกชื่อเล่นของเขาว่า “ติโต” เราก็คงจะชื่ชื่อ “ติโต” ในข่าวพันธกิจของเราในวันนี้... เรื่องมีอยู่ว่าคุณพ่อของติโตเสียชีวิตลง ไม่มีใครในหมู่บ้านที่เขาเกิด และอาศัยอยู่อยากจะช่วยในงานศพคุณพ่อของเขา

ข้อขัดแย้งคือ หมู่บ้านห่างไกลที่ชื่อ “นาคาวิกา” ซึ่งตั้งอยู่ในเกาะฟิลิ เกือบทุกคนในหมู่บ้านเป็นคริสเตียนที่นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์มานับสิบๆ ปี แต่เมื่อสามปีที่แล้ว น้องชายของคุณพ่อของติโต ซึ่งอาศัยอยู่หมู่บ้านไกลออกไปอีกหมู่บ้านหนึ่งได้มาเยี่ยมคุณพ่อ และเป็นพยานเรื่องการถือรักษาวันสะบาโตถูกต้องตามพระคัมภีร์ให้คุณพ่อฟัง คุณพ่อทำการศึกษากับน้องชายอยู่หลายครั้ง ในที่สุดคุณพ่อซึ่งเป็นม่าย คุณแม่เสียไปก่อนหน้าแล้ว ตัดสินใจรับบัพติศมาเป็นเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสคนเดียว.....ตอนนี้คุณพ่ออายุ 72 ปีคุณพ่อได้เสียชีวิตลง พี่น้องโบสถ์วันอาทิตย์ซึ่งหลายครอบครัวเป็นญาติกัน แต่ไม่ยอมมาให้ทำพิธีศพในโบสถ์ของพวกเขา

ส่วนติโตอายุ 33 ปี มีครอบครัว และมีบ้านของตนเอง ต้องการทำพิธีศพของคุณพ่ออย่างถูกต้องเหมาะสมเหมือนที่เขาได้เห็นพิธีศพในหมู่บ้านคริสเตียนที่เขาอยู่มาแต่เกิด ติโตขอร้องหัวหน้าหมู่บ้านซึ่งบังเอิญเป็นลูกพี่ลูกน้องกับคุณพ่อ และเป็นผู้ปกครองของโบสถ์ด้วยอนุญาตให้ทำพิธีศพคุณพ่อในโบสถ์ได้ หัวหน้าหมู่บ้านบอก “เราเป็นญาติกันก็จริงแต่ต่างความเชื่อกัน เรานมัสการกันคนละวัน “เอาอย่างนี้ก็แล้วกันให้หลานสร้างโรงเรือนชั่วคราวขึ้น และทำพิธีศพในโรงเรือนนั้น”

ติโต และญาติๆ ที่เป็นผู้ชายกว่า 20 คนได้ช่วยกันสร้างโรงเรือนชั่วคราวขึ้นที่ลานบ้านของคุณพ่อ โรงเรือนมีเสาไม้ 10 ต้น มีคานและมุงหลังคาด้วยหญ้าแห้ง ขนาดความกว้าง 5 เมตร ความยาว 16 เมตร พื้นเป็นดินปนทรายปรับให้แน่น โรงเรือนสำหรับประกอบพิธีศพสร้างเสร็จในวันเดียว ในปลายวันต่อมามีการตั้งโรงศพและทำพิธีศพในโรงเรือนที่สร้างขึ้นใหม่ โดยศิษยาภิบาลจากโบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่หมู่บ้านน้องชายของคุณพ่อเป็นผู้มาประกอบพิธีซึ่งศิษยาภิบาลเทศนาในเรื่อง “สภาพของคนตาย”

ติโตฟังเรื่องเทศนาของศิษยาภิบาลโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งให้ความหวังจากพระคัมภีร์ว่า ผู้ที่ตายในพระคริสต์จะไม่หายใจเหมือนคนอื่นที่ตายทั่วไป แต่พวกเขาไม่ได้ตายไปจริงๆ พระเยซูทรงตรัส ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า เมื่อพวกเขาตาย พวกเขาเพียงแต่นอนหลับในพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระองค์จะใช้เหล่าทูตสวรรค์เป่าแตรเรียกพวกเขาฟื้นสู่ชีวิตใหม่ เหมือนที่พระองค์ทรงเรียก “ลาซารัส” ซึ่งได้ตายไปแล้ว 4 วัน ให้ฟื้นจากความตาย ซึ่งศิษยาภิบาลได้อ่านเรื่องนี้จากพระธรรมยอห์นบทที่ 11 เป็นการยืนยัน ที่ต่างกันเพียงว่า พระเยซูทรงเรียกลาซารัสที่ตายแล้วให้ฟื้นมีชีวิตไปอีกชั่วชีวิตของเขาในโลกนี้ ลาซารัสอาจมีชีวิตต่อไปอีกจนอายุ 80-90 ปีหรือ 100ปี ในที่สุดก็จะนอนหลับไปเหมือนคนทั่วไป แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง ทูตสวรรค์ของพระองค์จะเรียกให้ผู้ที่นอนหลับเหล่านั้นให้ฟื้นสู่ชีวิตใหม่ มีร่างกายใหม่ที่เป็นอมตะ จากนั้นพระองค์จะทรงรับผู้ที่ฟื้นขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ และพวกเขาจะมีชีวิตชั่ววันรันดร์ เพราะเขาจะมีร่างกายใหม่ เป็นร่างกายที่เป็นนิรันดร์

ศิษยาภิบาลได้อ่านพระธรรม 1 เธสะโลนิกา 4:16-17 ซึ่งกล่าวว่า “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิด และด้วยเสียงแตรสังข์ของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” และในข้อ 17 กล่าวว่า “หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆ

พร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์”

ดิโตแปลกใจมากเพราะในโบสถ์ของเขาจะสอนว่า เมื่อผู้เชื่อในพระเจ้าตายเขาจะถูกรับขึ้นไปอยู่สวรรค์ทันที หลังจากพิธีฝังศพของคุณพ่อเสร็จเรียบร้อย ดิโตเชิญศิษยาภิบาลไปที่บ้านของเขา จากการสนทนาในหลักข้อเชื่อต่างๆ โดยเฉพาะในเรื่องวันที่เจ็ดของสัปดาห์เป็นวันสะบาโต วันบริสุทธิ์สำหรับนมัสการพระเจ้าตามพระคัมภีร์ ดิโตตัดสินใจขอศึกษาพระคัมภีร์กับศิษยาภิบาล โดยได้เชิญศิษยาภิบาลมาสอนพระคัมภีร์ให้เขาที่บ้านทุกเย็นวันอังคาร และเย็นวันพฤหัสบดี เวลา 19:00 น.ทุกสัปดาห์นับแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป ซึ่งศิษยาภิบาลก็ตอบตกลง

เมื่อศิษยาภิบาลเดินทางมาสอนพระคัมภีร์ในเย็นวันอังคาร และวันพฤหัสบดี ดิโตและญาติ 3 คนมารับฟังอย่างตั้งใจ ขณะที่ภรรยาของดิโตชื่อ “วิกา” ไม่ต้องการมีส่วนในการศึกษาพระคัมภีร์ เธอขังตัวเองในห้องหนึ่งของบ้านกับลูกสองคนของเธอ ขณะที่ดิโต และญาติ 3 คนกำลังศึกษาพระคัมภีร์ตรงที่ซานบ้านกับศิษยาภิบาล

หลังจากศึกษาพระคัมภีร์ได้ 2 เดือน ดิโต และญาติทั้ง 3 ได้ศึกษาเกี่ยวกับ “การรับบัพติศมา” และดิโตประกาศว่า เขาต้องการรับบัพติศมา ขณะที่พวกญาติทั้งสาม ต่างบอกมีความเชื่อทุกอย่าง แต่ญาติๆ ชัดขวางอย่างหนักเรื่องการรับบัพติศมาจึงขอรอไปอีกหน่อย ตกลงจึงมีแต่ดิโตรับบัพติศมาคนเดียว

เมื่อศิษยาภิบาลกลับไปแล้ว “วิกา” ภรรยาของดิโตซึ่งอยู่ในห้องได้ยินเรื่องการตัดสินใจของดิโต เมื่อวิกาได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์ของศิษยาภิบาลขี่ห่างออกไปแล้ว วิกาได้รับออกจากห้องมาพูดเปิดอกกับดิโตพลางร้องให้พูดละล้าละลักทั้งน้ำตาว่า “ฉันเลือกแต่งงานกับพี่เพราะพี่มีความเชื่ออย่างเดียวกัน...แต่ตอนนี้พี่จะรับบัพติศมาไปอยู่โบสถ์ที่นมัสการวันเสาร์ อย่างนี้เป็นการศึกษาที่เราจะแยกทางชีวิตกัน เรามีลูกชายเล็กๆ สองคนพี่อายุ 5 ขวบ พี่รับเอาไปเลี้ยง ฉันจะเอาคนน้องอายุ 2 ขวบซึ่งยังต้องดูแลมากกว่า..ไปเลี้ยงเอง”

ดิโตสวมกอดภรรยา แล้วพูดที่ข้างหูเธอว่า “น้อง วิกา พี่รักน้องมากๆ นะ พี่ไม่ยอมหย่าแน่นอน น้องเป็นแม่และเป็นภรรยาที่ดีที่สุด พี่ขาดน้องไม่ได้ ถึงแม้เราจะอยู่กันคนละโบสถ์ แต่เรามีพระเจ้าองค์เดียวกัน และเราได้รับความรักโดยพระเยซูองค์เดียวกัน และเรามีพระคัมภีร์เล่มเดียวกัน...พี่ไม่ห้ามน้อง ถ้าน้องจะไปนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ต่อไป สำหรับพี่..พี่ ถือว่าพระเจ้าเป็น ที่ 1 ในชีวิตพี่ และน้องวิกาเป็นที่ 2 เมื่อก่อนพี่เคยรักน้อง 50 เปอร์เซ็นต์ เพราะเลิกงานแล้วพี่ไปสังสรรค์กับเพื่อนบ่อยๆ ตอนนี้พี่จะรักน้องเป็น 100 เปอร์เซ็นต์

สิ่งที่พี่จะขอร้องน้องคือ กรุณาอย่าซักผ้า หรือไปทำสวนครวัในวันเสาร์ และอย่าซื้อหมูมาทำอาหารรับประทาน ส่วนในวันอาทิตย์พี่จะช่วยทำกับข้าว และช่วยน้องซักผ้าด้วย

หนึ่งเดือนผ่านไป วิกาสังเกตว่าสามีของเธอไม่ใช่เป็นชายคนเดิม เมื่อเขาทำงานสอนนักเรียนที่โรงเรียนเสร็จก็จะกลับบ้าน ไม่เถลไถลไปดื่มเหล้ากับเพื่อนๆ และชวนเพื่อนมาดื่มเหล้าที่บ้าน เพราะบางครั้งเมื่อสามี และเพื่อนๆ เมาเหล้าแล้ว จะพูดจากันเสียงดัง กล่าวสบถสาบาน เพื่อนบางคนก็สูบบุหรี่ควันโขมงทำให้อากาศเป็นมลพิษ วิกาก็ต้องอดทน แต่ตอนนี้ดิโตไม่ไปสังสรรค์ ไม่เชิญเพื่อนมากินดื่มอีกเลย

ปัจจุบัน ดิโต อายุ 33 ปี เขาสอนชั้นโรงเรียนวันสะบาโต เป็นการเพิ่มเติมจากการเป็นครูสอนในชั้นมัธยมที่โรงเรียนของรัฐบาล ส่วนวิกา ก็เป็นครูสอนระดับประถมในโรงเรียนเดียวกับสามี และในวันสะบาโตวิกาจะเป็นครูสอนชั้นเด็กเล็กในโบสถ์ ส่วนดิโตมีงานสอนพระคัมภีร์เพิ่มขึ้นอีกอย่าง คือการสอนพระคัมภีร์ให้ญาติ และชาวบ้านที่สนใจคำสอนของแอดเวนตีส์ ที่ผ่านมามีผู้รับบัพติศมาแล้วสองคน

ดิโต ได้เผชิญความยุ่งยากที่โรงเรียนหลายครั้ง อันเนื่องมาจากความเชื่อของเขา วันหนึ่งเมื่อเขาไปถึงโรงเรียนเขาได้กลิ่นปัสสาวะ เพราะในตอนกลางคืนมีคนมาปัสสาวะใส่โถ้ทำงานของเขา ในอีกวันหนึ่งมีคนวาดรูปหน้าเกลียดที่กำแพงของโรงเรียนแล้วเขียนว่า “มิสเตอร์ ดิโต” ซึ่งดิโตก็อดทน นานเข้าทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี

อาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนได้โทรแจ้งตำรวจ เมื่อชาวบ้านชี้เฝ้าคนหนึ่งได้ถือมีดเล่มยาวเข้ามาในโรงเรียนและเรียกหาครูตีโต ตำรวจได้มาระงับเหตุทันเวลา ทุกวันนี้ตีโตได้ตั้งใจแบ่งปันพระกิตติคุณ เขาอธิษฐานว่า “พระบิดา.. ข้าพระองค์เต็มใจแบ่งปันพระวาระของพระองค์ให้กับทุกคนในชุมชน และนอกชุมชน ของทรงใช้ข้าพระองค์ในช่วงวันสุดท้ายของกาลเวลาด้วยเถิด”

ขอบคุณพี่น้องโรงเรียนวันสะบาโตทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสาม ซึ่งมีส่วนช่วยพันธกิจของพระเจ้าในต่างประเทศ รวมทั้งประเทศพิจิตัว...ขอพระบิดาทรงอวยพระพรทุกท่าน

สถานที่ตั้งพันธกิจ:

- คำแรกในภาษาท้องถิ่นของชาวพิจิตัว ที่คุณควรเรียนรู้คือ “บูลา” ซึ่งหมายถึง “เฮลโล” เพราะคุณจะได้ยินคนพูดกันทุกหนทุกแห่ง แม้ว่าชาวพิจิตัวส่วนมาก จะพูดภาษาอังกฤษได้ดีเช่นกัน
- บ่อยครั้งชาวพิจิตัวจะเลิกคิ้ว โดยไม่เอ่ยคำพูดออกมา เพื่อบอกเป็นสัญญาณว่า “ตกลง” หรือ “โอเค”
- คำว่า “เมเค” เป็นพิธีเฉลิมฉลองวัฒนธรรมผ่านการเล่าเรื่องเกี่ยวกับธรรมเนียมประเพณี และมีการเต้นรำประกอบเพลงซึ่งมีคำร้อง และทำนองเพลงของชาวพิจิตัวโดยเฉพาะ

โดย เลฟันนี่ ครู ตัว ตัว วัย 61 ปี

เลฟันนี่ ครูตัวตัว เป็นครูสอนหนังสือตั้งแต่วัยหนุ่ม จนถึงวัยเกษียณอายุ วันหนึ่งเขาและเพื่อนสมาชิกหลายคนได้ขึ้นไปไปช้อปปิ้งที่ห้างค้าปลีก เลฟันนี่ได้เหยียบกระเบื้องแผ่นหนึ่งแตก เขาเสียหลักล้มลง มีดเล่มที่เขาถือได้ บังเอิญตัดเข้าเส้นเลือดที่ขา และเนื่องจากการที่เลฟันนี่เป็นโรคเบาหวานอยู่แล้ว แผลไม่หายแต่กลับทรุดหนัก ในที่สุดหมอจำเป็นต้องตัดขาขวาของเขาออกเพื่อรักษาชีวิตของเขาไว้

หลังการผ่าตัด เลฟันนี่ต้องนอนในโรงพยาบาลหลายเดือน เมื่อแผลหายดีเขาออกมาอยู่บ้าน หนึ่ง ๆ นอน ๆ ทำให้มีเวลาคิดมาก สิ่งหนึ่งที่เลฟันนี่คิดคือ เขาได้เข้าเป็นสมาชิกโบสถ์มา 17 ปีเขาไม่เคยใช้สองขาที่ยังดีเดินออกไปแจกไปปลิว เยี่ยมเยียน หรือนำโครมาหาพระคริสต์ ตอนนั้นเขาเหลือขาเพียงข้างเดียวจะทำอะไรเพื่อพระเจ้าได้หนอ ตอนนั้นเขาไม่มีงานสอนแล้ว มีเวลาเหลือเฟือ แต่ก็เหลือขาเพียงข้างเดียว

สิบเดือนหลังจากการผ่าตัดเอาขาขวาออก เขาได้รับขาเทียม และเริ่มหัดเดินใหม่ ช่วงเวลานี้เขาคิดทุกวันว่าเราจะทำอะไรเพื่อเป็นการรับใช้พระเจ้าได้บ้าง แม้ว่าตัวเองจะมีชาติเพียงขาเดียว เลฟันนี่อธิษฐาน เขาจำได้ว่าในโบสถ์ประจำหมู่บ้านที่เขาเคยย้ายไปเป็นครูสอนอยู่ห้าปี มีครอบครัวแอ็ดเวนตีนิวัลกลางคนครอบครัวหนึ่งที่มีความกระตือรือร้นในการรับใช้พระเจ้า เลฟันนี่จึงวางแผนเดินทางไปพบครูคนนั้น และครอบครัวของเขา เพื่อขอร้องเขาเตรียมสถานที่สำหรับการประชุมในที่สาธารณะในหมู่บ้านให้ และเขาจะเป็นคนเทศนาเอง

เลฟันนี่เหมาแท็กซี่เดินทางไปยังหมู่บ้านดังกล่าว เมื่อเขาเคาะที่ประตูบ้านที่เขาพอจะจำได้ ผู้ที่เปิดประตูต้อนรับคือ มิสแอนนา ซึ่งเป็นลูกสาวของครูแอ็ดเวนตีนิวัลที่เลฟันนี่ตั้งใจไปติดต่อ ผู้เป็นลูกสาวบอกว่าคุณพ่อของเขาถูกย้ายไปสอนที่เกาะ “นาดี” ซึ่งเป็นอีกเกาะหนึ่งห่างออกไปร่วม 80 กิโลเมตร เลฟันนี่ ถามว่า “แล้วหนูและชาวแอ็ดเวนตีนิวัลในหมู่บ้านนั้นมั้สการกันที่ไหน”

หญิงสาวซึ่งมีอาชีพเป็นครูสอนหนังสือเหมือนพ่อตอบว่า ส่วนมากแล้วฉันไปนมัสการที่บ้านของ “นิโค” ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับเชื่อเป็นเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีนิวัล ซึ่งเขาอยู่บ้านหลังถัดไป เลฟันนี่ชวนหญิงสาวอธิษฐานสั้น ๆ แล้วขอให้เธอพาไปเยี่ยมที่บ้านของ “นิโค”

ขณะที่เลฟันนี่ และแอนนาเดินทางตามถนนตัดผ่านสนามหญ้าหน้าบ้านของนิโค ประตูบ้านของนิโคเปิดออกก่อนที่แอนนาจะเคาะ ประตูได้เปิดออกก่อน และชายคนหนึ่งรีบเดินออกมา เขาพูดขึ้นก่อนว่า “คุณเป็นแขกผู้มาเยี่ยมที่ผมเผ้ารอคอย” เขากล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นยินดี

นิโค เชื่อเชิญเลฟันนี่ผู้เป็นแขกเข้าไปในบ้าน และเล่าเรื่องอันเหลือเชื่อให้ฟัง เขาเล่าว่า เขาได้อธิษฐานขอพระเจ้าทรงส่งใครบางคนมาพูดเรื่องของพระเยซูให้เขาฟัง เขาได้สัญญากับพระเจ้าไว้ว่า เขาจะเข้าร่วมโบสถ์กับบุคคลแรกที่มาเยี่ยมบ้านของเขา และในเช้าวันนั้น ขณะที่เขาเก็บรวบรวมไม้ฟืนที่ป่าละเมาะไม่ห่างออกไป เขารู้สึกอย่างชัดเจนว่า เขาก็เผ้ารอมานานจะปรากฏตัวขึ้น เขาจึงรีบกลับมาที่บ้าน แต่ก็ไม่เห็นใคร เขาจึงไปอาบน้ำ อาบน้ำเสร็จใส่เสื้อผ้า ก็ได้ยินเหมือนเสียงใครกำลังคุยกันที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ผมแอบมองดูจากหน้าต่างบ้านเห็นครูแอนนา กำลังพาชายวัยเกษียณเดินผ่านสนามหญ้าเข้ามา จึงคิดว่าชายคนนั้นแหละ ใช่เลยแขกที่เขาเผ้ารอมานาน

นิโคได้กล่าวต่อว่า “ผมต้องการเข้าร่วมกับโบสถ์ของคุณในวันสะบาโตหน้า ผมเอง และภรรยา และบุตรสาว สามคนจะไปนมัสการที่โบสถ์ของคุณ”

เลฟนี่พูดขึ้นว่า แทนที่จะให้คุณและครอบครัวเดินทางไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ที่ผมไปนมัสการ ขอให้ผมมานมัสการที่บ้านของคุณนิโคนะครับ และนั่นหมายความว่าเราจะขอเปิดบ้านของคุณ “เป็นโบสถ์ในบ้าน” เชื่อว่าคุณนิโคเต็มใจที่จะให้ทำเช่นนั้นนะครับ เราจะเชิญเพื่อนบ้าน และผู้สนใจมานมัสการที่บ้านของคุณด้วย”

ตลอดเจ็ดเดือนต่อมา เลฟนี่เดินทางมานมัสการทุกวันสะบาโตที่บ้านของนิโค มีชาวบ้านอีกหลายคน มาร่วมนมัสการด้วย เลฟนี่ได้จัดให้มีการประชุมเผยแพร่ขึ้นในเวลากลางคืนที่บ้านนิโคเป็นเวลาติดต่อกันสอง สัปดาห์ หลังจากเสร็จการประชุมเผยแพร่ มี 16 คนได้ต้อนรับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และได้รับ บัพติศมา ในจำนวนผู้รับบัพติศมา 16 คนนี้มีนิโค กับภรรยา และบุตรสาวอีกสองคน (อีกหนึ่งคนอายุ 8 ปีจะรับบัพติศมาในโอกาสต่อไป)

เมื่อกลุ่มนมัสการมีคนมากขึ้น กลุ่มนมัสการได้ย้ายสถานที่นมัสการออกไปจากบ้านของนิโค ไปยังอาคาร โบสถ์ของตนเอง

ตอนนี้ “เลฟนี่” อายุ 61 ปีแล้ว เขามีความยินดี มีความสุขที่ได้รับใช้พระเจ้า และเขาหวังที่จะสร้างโบสถ์อีก หลังหนึ่งในหมู่บ้านใกล้เคียงในปีหน้า และสร้างอีกหลังหนึ่งในปีถัดไปในหมู่บ้านไกลออกไป

เลฟนี่ กล่าวว่า การที่เขาสูญเสียขาไปข้างหนึ่งได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาโดยสิ้นเชิง “สิ่งใดๆที่เขาไม่สามารถทำได้ด้วยขาสองข้าง ตอนนี้พระเจ้าทรงช่วยให้เขาได้รับใช้พระองค์ได้แม้จะมีขาเพียงข้างเดียว เขากล่าวว่า ตอนนี้ผมตระหนักว่า ผมสมควรจะทำอะไรต่อไป”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสนับสนุน “โครงการปกป้องรักษา นิ้วเท้า 10,000 นิ้ว” โครงการนี้จะรณรงค์ป้องกันไม่ให้ผู้คนเป็นโรคเบาหวาน และช่วยผู้คนที่เป็โรคเบาหวานแล้ว ในหมู่เกาะฟีจี ให้ดำเนินชีวิตต่อไปได้โดยไม่ต้องตัดนิ้วเท้า....ขอบคุณพี่น้องโรงเรียนวันสะบาโตทุกท่านที่มีส่วนในการถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะฟีจี...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านให้มีสุขภาพดีกันทุกคน

